NİSAN-1992 Özel Sayı Fiyatı: 3.- DM

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

TÜRKİYE PROLETARYASI VE EMEKÇİ HALKIN ÖNCÜ MÜFREZESİ

PARTİMİZ TKP/ML YİRMİ YAŞINDA!

Nisan 1972 Partimizin kuruluş tarihidir. O tarihten bu yana tam 20 yıl geçti. Yani 20 yıllık bir süreci geride bıraktık. Kurulduğu yıllarda sınırlı bir etki alanı olan Partimiz, bugün binlerce işçi ve emekçiyi etkileyebilecek bir alan yaratabilmiştir.

Komprador patron-ağa devletiyle yirmi yıllık savaşımında sınavdan geçmiş ve önemli deneyimler kazanmış olan Partimiz TKP/ML, bu yirmi yıllık dönemde silahlı mücadele hattından asla vazgeçmemiştir. Bu süreçte zor aşılabilir engellerle karşılaştı ve bunları aştı; çetin boğazlardan geçti, sık sık hiziplerle tanıştı ve bu hiziplere karşı mücadelede koca bir mücadele tarihi yarattı. Günün birinde emegin egemenliğini sağlayacak kızıl güzergahta daima kararlılıkla ilerledi. Merkezi görev Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşı'nda ısrarlı ve kararlı davrandı. Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi (ML-MZD) bilimi yolunu daima kendisine rehber aldı. Yirmi yıllık süreçte hatalar yaptı, geçici yenilgiler aldı; ama yüzleri aşan Parti ve Ordu şehidimizin uğruna savaştığı kızıl hattı hiçbir zaman terketmedi.

TKP/ML, yirmi yılının son çeyreğinde dünya ölçeğinde meydana gelen önemli olaylara tanık oldu. Modern revizyonizm klasik kapitalizme evrildi. Kuzeyden Gorbaçov rüzgarı tüm şiddetiyle eserken,Doğu Avrupa alt-üst oluşlarla sarsıldı. Modern revziyonizmin ve sosyal emperyalizmin iflası sosyalizmin iflası olarak lanse edilerek, sosyalizmini gözlerden düşürülmesi için yoğun çabalar sarfedildi.

Partimiz TKP/ML, şiddetle esen bu rüzgarlardan ne etkilenip temel hattında bir yumuşamaya gitti ve ne de ML-MZD güzergahını terk etti. Milliyetçiliğin dünya ölçeğinde olabilidiğince ivme kazandığı bir ortamda, TKP/ML, ısrarla ve inatla sınıfsal zeminde demirleyerek, milliyetçiliğin önyargılarının tutsağı olmadı.

Dünya ölçeğinde ayağa doğrulan milliyetçilik, ülkemiz özgülündeki ulusal mücadele için de önemli avantajlar sağladı. Adeta bazılarınca sosyalizmin ve sınıf mücadelesinin çekiciliği bitmişti. Tam da böylesi bir or tamda TKP/ML, siyasal sorunları salt Türkiye Kürdistanı açısından değil, genelde Türkiye açısından ele alarak; "ulusu örgütleme", "ulus yaratma" vb. gibi bir yolda yürümedi, yürüyemezdi de. Milliyetçi temelde gelişen bu tür düşüncelerin savunulmaya başlandığı bir süreçte TKP/ML, Uluslaın Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı şiarını ısrarla savundu, ulusal sorunun Demokratik Devrim sorunu yanında ikincil, tali bir öneme sahip olduğu gerçeğini tekrarlamaktan geri durmadı.

Merkezi görevimiz Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşı hattına ısrarla tutunan TKP/ML, bu savaşımı, "bugünden yarına", "anlık" ve "kuru gürültü" olarak ele alma hamlığına düşmedi. Çünkü, biliyordu ki; halk savaşı mantığı, silahlı mücadeleyi birkaç on yıla bölerek düşünme ve ona göre hareket tarzini ayarlama sanatıdır.

Enternasyonal proletaryanın Türkiye kurmayı TKP/ML, kurulduğundan bu yana kendisinden beklenen yeterince veremedi. Yaşanan bölünmeler, çıkan hizipler, bazı önderliklerin Partiye ve ML-MZD'ye yabancı hatları ve sağ oportünizmleri, yenilen darbeler vb. vb., partiye önemli sayılacak zararlar verdi ve önemli güç kayıplarına uğramasına neden oldu. Tüm bunlar TKP/ML'nin dezavantajlarıydı. Bu apaçık gerçeğe rağmen TKP/ML direngen ve direşkenlikle, yiğitlik ve kararlılıkla Gerilla Savaşında ısrarlı davrandı, dağların doruklarında adımlarını hızlandırmaktan ve sıklaştırmaktan geri kalmadı.

Ve bugün, yani yirminci kuruluş yıldönümünde Partimiz TKP/ML, geçmişin dezavantajlarını önemli oranda avantaja çevirmiş, yaralarını önemli oranda sarmış, güç kaybını önemli oranda telafi etmiş, en önemlisi ise, Parti 4. Konferansını yapmış ve bununla birlikte önümüzdeki yakın dönemde Gerilla Savaşında yoğunlaşmanın, sıklaşmanın daha sağlam, daha kalıcı, daha sürekli adımlarını atacak konumu sağlamış bulunmaktadır.

İyi bilinsin ve hiç unutulmasın ki; Partimiz TKP/ML, Kızıl Siyasi İktidarlar için Gerilla Savaşını tepe noktasına çıkarmaya kararlıdır. Yirminci yılında TKP/ML bunda kararlıdır. Silahların eleştirel gücüyle derinliğine ve genişliğine doruklara çıkarmaya and içmiştir.

Pratik yaşam ve pratiğin görüş açısı bu söylemimizin lehine tanıklığını sürdürmede asla gecikmeyecektir.

Kuruluşunun 20. yılında Partimiz TKP/ML'nin kat ettiği süreci tüm yanlarıyla ve belli başlı çizgileriyle ele almak; ideolojik, siyasi ve örgütsel hattımızı günceli de çözümleyerek harmanlamak, bu yazımızın ana içeriğini oluşturacaktır.

TKP/ML'nin KISA TARİHİ

"Eski adıyla Proleter Devrimci AYDINLIK (PDA), bugünkü adıyla ŞAFAK hareketi saflarında, iki kanat arasında, bazen açık, bazen gizli, bazen sert biçimlere bürünerek, bazen yumuşayarak, ama kesintiye uğramaksızın sürüp gelen mücadele nihayet iki kanadın aynı örgüt içinde bir arada durmalarının artık tamamen imkansız olduğu bir noktaya geldi dayandı. Şimdi proleter kanat, revizyonist-burjuva klikle bağlarını bıçakla keser gibi kesip atarak, Marksist-Leninist temeller üzerinde yeniden örgütlenmeye girişmiş bulunuyor."

Yirmi yıl önce kurucu önderimiz İ.KAYPAKKAYA yoldaşın söylediklerıdir bunlar. Partimiz TKP/ML'nin çıkıp geldiği yer PDA saflarıdır. Bu saflarda artık mücadele olanaklarının kalmadığı ve hatta, önder yoldaşa hainice bir silahlı komplonun düzenlendiği koşullarda Marksist-Leninistlere tek görev kalıyordu; ayrılmak ve yeniden örgütlenmek.

Kaypakkaya önderliğindeki M-L zeminde ciddi bir eleştiri salvosuna tutarak, doğru ideolojik, siyasi, örgütsel ve taktik ilkeler düzleminde Nisan 1972'de, 20. yılını kutladığımız, gönül verdiğimiz ve inançlarımızın kaynağını bünyesinde toplayan TKP/ML'yi kurdu. kurucu önderimiz Kaypakkaya yoldaş, "Şafak Revizyonizmi ile Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni ve Gelişimi" başlıklı yazısında, tüm gelişmeyi genel ve kapsamlı bir eleştiri süzgecinden geçirir. Bu eleştiride Kaypakkaya'nın yirmi yıl önce söylediklerini pratik yaşam tartışmasız bir biçimde kanıtlamış bulunuyor. Kaypakkaya'nın yirmi yıl önce PDA ve ŞAFAK ya da Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi'ne yönelttiği eleştiriler,bugün aynı canlılığını koruyor. Geçmişin revizyonist-burjuva bayları bugün burjuva çevrelerde egemenlere selam duruyor. Geçmişte burjuva yasallığına ateşli bir tutku ile sevdalı olan bu baylar, bugün aynı yolda legal Marksizmin Türkiye çeşitlemesi olarak Struveyi aratmamaktadırlar.

Pratik yaşam, İ.Kaypakkaya'nın temel teorik görüşleri temelinde kurulan TKP/ML'yi haklı çıkarmış, dün olduğu gibi bugün de, TİİKP'in revizyonist hatunı sonsuz bir teşhir direğine çivilemiş bulunmaktadır. Aynı soy ağacından gelen Sosyalist parti'nin durumu ise hepimizin malumudur.

Partimiz TKP/ML kurulduktan kısa bir süre sonra başta Parti kurucusu Kaypakkaya olmak üzere kadrolarının hemen hepsi, düşmanla giriştik leri savaşta ya katledildi ya da yakalandı, Önderimiz Kaypakkaya 1973'ün başında, çatışmada yaralı olarak düşman mevzilerini yardı, ancak akabinde yakalanarak aylarca süren işkence sonucu Diyarbakır zindanlarında katledildi. Önder yoldaş, zindanlardaki boyun eğmez tavrı ve sembolleşen direnişiyle ser verip sır vermezliğin yükselen bir abidesi olarak Türkiye Komünist ve Devrimci hareketinin direniş ruhu olmuştur. aynı çatışmada Ali Haydar Yıldız yoldaş ise şehit düşmüştür. Diğer parti kurucularından ve önder yoldaşlardan hemen hepsi kısa sürede yakalandı, çatışmada katledildi ve bir çoğu yıllarca tutuklu kaldı. Nisan 1972'de kurulan TKP/ML, 1973'ün başında ve sonrasında ağır bir darbeyle önderlikten yoksun hale getirildi. Ve böylece TKP/ML ilk ağır yenilgisini bu süreçte almış oldu.

1973 sonrası, Partinin merkezi önderlikten yoksun kaldığı dönemin de başlangıcıdır. 1974'le birlikte parti yeniden toparlanmaya başladı ve bölgeler ayağa dikildi. Artık Bölgesel ve KK dönemi başlıyordu. 1976 yılında TKP/ML ilk ciddi bölünmeyle yüzyüze geldi. TKP/ML Hareketi-Halkın Birliği adı altında şekillenecek olan hizip, Partinin temel teorik görüşlerini inkarla işe başladı ve bunu sinsi yollarla Partiye kabul ettirmeye çalıştı, başaramayınca işi örgütsel tasfiyeye vardırdı. Herkesin malumu olduğu üzere HB adı altında örgütlenen bu hizip, TKP/ML'denyerini göğe uzaklığı kadar uzaktır. Fakat nedir ki; İ.Kaypakkaya sömürüsü yapmaktan geri durmamaktadır. Kaypakkaya simsarlığı yaparak bugünlere gelen TKP/ML Hareketi'nin Partimiz TKP/ML ile benzerliği, yakınlığı suyla ateş gibidir. Her Allah diyenin cennete gidemeyeceği gibi, hep Kaypakkayacıyım diyenin de Kaypakkayacı olamıyacağı herkesçe bilinir.

Marksizim-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi güzergahında yürümeyen, Hocacı cephede yol alan bir örgüt Kaypakkayacı olabilir mi? Sosyo-ekonomik yapı tahlilinde, devrimin perspektifleri ve karekteri, devrimin yolu, baş ve temel çelişme sorununda TKP/ML ile aynı kulvarda olmayan bir örgüt, nasıl olur da Kaypakkaya'cı olabilir ve TKP/ML ismini sömürebilir?

Daha 1976 yıllarında temel görüşlerimizi terekle Hocacı cephede kümelenen kesimin, Mao Zedung Düşüncesi güzergahında kümelenen, Başkan Mao'nun öğretileri ışığında merkezi görevimiz Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşında yoğunlaşan TKP/ML ve onun önderi Kaypakkaya ile ilişkisi sıfırla eşdeğerli büyüklük oranında değil de nedir?

İflas eden Hocacılığın çıkar yol olmadığını görenler, gizliden gizliye Kaypakkaya'ya son dönemlerde daha çok sarılır oldular. Ama nafile! Aynılar aynı, ayrılar ayrı yere.

Pratik yaşamın mahkum ettikleri, bir kez daha ve daha sıkı Kaypakkaya'ya sarılıyorlar.

1976 yılı, hizipçiliğe karşı mücadele, bölünmeden Partinin daha fazla zarar görmemesi çabaları başarıyla sürdürüldü. Kaşarlanmış sağcılar önderliğindeki bu hareket geri püskürtüldü. Bölgeler ve parti tabanı partiye sahip çıktı. bir avuç yönetici tecrit edilir ve parti tabanında, ihtilalci kesimde önemli bir yankı bulmaz bu hizipçilik ve tasfiyecilik.

Parti açısından uzunca sayılabilecek Bölgesel dönem, 1978 yılında hizipten arınmış olarak I. Parti Konferansımızın yapılıp başarıyla sonuçlanmasıyla aşıldı. Böylece Parti merkezi bir yapıya kavuşturuldu. Partimizin merkezi bir önderliğe kavuşması açısından bu Konferans tarihi bir öneme sahiptir. Ama aynı zamanda bu Konferansla birlikte Partiye yabancı görüşler de aktarılır.

Evet, Şubat 1978'de yapılan ilk Parti Konferansımızla

Bölgesel çalışmaya son verildi. Parti birinci yenilgisiyle birlikte merkezi yapısı ortadan kalkan Partimiz, uzun zaman sonra merkezi bir yapıya kavuşmuş oldu.

1978 yılında yapılan I. Parti Konferansından seçilerek iş başına gelen I.MK'nın ilk başlardaki hattı esas olarak ML idi. Fakat daha sonra bu niteliğini sürdüremeyerek, MK 4. Toplantısıyla birlikte bu ML niteliğini kaybetti ve sağ birç izgi izlemeye başladı. Halk Savaşından söz etmesine rağmen, bu yalnızca lafta kaldı. Silahlı mücadeleye dair pratikte esasta ciddi bir adım atılmadı. Devrimci durumun yükselmesine rağmen buna paralel bir mücadele çizgisi izlenmedi, barışçı mücadele çizgisinde ayak direyerek sınıf mücadelesinin gerisinde kaldı ve tam bir edilgen konuma düştü. Şavaşçı bir parti olarak kurulan TKP/ML savaşımın gerisinde seyrediyordu.

İşte tam da sağ oportünizmin bu edilgen sessizliğinde "sol" bir çıkışla GKK hizibi ortaya çıktı. Ancak yeterince etkili olamadı, etkisi dar, sınırlı ve güdük kaldı.

12 Eylül'lü yıllar yaklaşıyordu.

I.MK önderliğinde Partimiz TKP/ML'yi bekleyen görevlerle, partinin kendisi arasında ciddi bir uçurum vardı. En önemlisi ise, yönetimde ciddi bir sağcılık egemendi. Parti MK'ne egemen olan ve Partimiz TKP/ML'nin görüşlerine tam bir inançsızlıkla yol alan sağ sapmacı kanat, Partiyi 12 Eylül'e hazırlıksız soktu. 12 Eylül bağıra çağıra geldiği halde bu somut gerçek ciddi olarak kavranamadığı için ona karşı da gerekli önlemler alınamadı ve parti ona hazırlanamadı. Tabii ki 12 Eylül'de yenilen ağır darbelerin ve alınan yenilginin temelleri ta buradan atılmış oldu.

Parti II. Konferansımız işte bu somut gerçeklik içinde yapıldı.

Yıl; 1981 Ocağı.

Parti II. Konferansımız başarıyla sonuçlandı.

Bu parti konferansımızda revizyonizmle harmanlanmış yarı-Troçkist çizgi mahkum edildi. Konferansın hemen akabinde ise Yurtdışında Yurtdışı Hizibi (YDH) ortaya çıktı.

Bu Konferansımızın en olumlu yanı, Hocacı cepheden Mao Zedung'a yönelen saldırıları püskürtüp Mao'yu savunması, Hocacılığın parti içindeki etkilerine karşı kararlılıkla mücadele verip utangaç Hoca savunuculuğunu YD delegeleri nezdinde mahkum etmesi ve Mao'ya yönelen YD patentli saldırıları göğüslemesiydi. Kısaca bu Konferansta Mao ve öğretilerine kararlılıkla sahip çıkılması önemli bir başarı olarak Partinin hanesine yazılmalıdır. Bir diğer nokta ise, Parti II.Konferansımızın Parti çizgimizi tutarlıca savunması, ona bulaştırılmaya çalışılan lekelerden arındırılmasıydı. Bu Konferansımızın hataları yokmuydu? Elbette vardı. Durum değerlendirmesine ilişkin subjektivizme düşmesi ve onunla koşutluk halinde mücadele taktiklerini üretememesiydi. Çünkü saptanan taktik nesnel gerçeklikle uyuşmuyordu.

Parti II. Konferansımızın en olumlu yanlarından birisi de silahlı mücadeleyi ciddi biçimde ele almasıydı. Bu dönemde Gerilla Savaşı merkezi görev olarak ele alındı ve görev olarak öne kondu. Fakat ne var ki bu savaşım yeterince ele alınıp örgütlenemedi.

Parti II. Konferansında seçilen II.MK çok geçmeden üyelerinin önemli bir bölümünü kaybetti. Parti sekreteri egemen güçlerce katledildi, diğer MK üyelerinin çoğunluğu ise yakalandı ve tutuklandı. Böylece II.Konferansın seçtiği II.MK çoğunluğu kaybetti. İradeyi kaybeden II.MK atamalarla güçlendirilmeye gidildi. Daha sonraki süreçte II.MK'si sağcı bir hatta kaydı. Sağcı önderlik Gerilla Savaşını geliştirmek şöyle dursun, daha da gerilere götürdü ve Gerilla Birliklerini dağılma noktasına getirdi.

II.Konferanstan hemen sonra YD'da ortaya çıkan mülteci YD Hizibi Partiye önemli zararlar verdi. Nedir ki bu YD ile sınırlı kaldı. Kendilerine Bolşevik Partizan adını veren bu mülteci hizip, YD'da önemli kadroların hemen hemen hepsini ya da önder kadroların ağırlıklı gövdesini safında topladı.

Gerek II.Konferansta ve gerekse Konferans sonrası bu hizibe karşı verilen tayin edici mücadelelerle bu hizibin gerçek yüzü açığa çıkarıldı. Mao'yu usta olmaktan çıkaran, Mao'yla Hoca arasında orta yerde, köprünün ortasında duran bu kanat II.Konferansta gerekli dersini aldı.

Sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesi teorisine sırtını dönen, Mao'nun bu sorundaki öğretilerine gözlerini kapayan, Partinin temel teorisini redle yeni doğrultu belirleyen bu hizip, TKP/ML'nin ideolojik, siyasi ve örgütsel hattı karşısında kısa zamanda Parti tabanından tecrit oldu ve YD'da "kendi çalan kendi dinleyen" konumuyla başbaşa kaldı.

Partimiz TKP/ML'ye her fırsatta saldırarak manyetik alanını genişletmeye çalışan bu mülteci grup, YD'nın rehavetiyle yaşamın kenarında kalmış bulunuyor.

1986'lı yıllarda Partimiz peşpeşe ciddi darbeler yedi. Ve artık Parti III.Konferansına uzanan sürece girdi.

Yıl; 1987 Ekim'i.

Partimiz TKP/ML III-Konferansını başarıyla sonuçlandırdı.

Burada açıkça belirtmeliyiz ki; 12 Eylül'lü yıllar öyle kolay geçip gitmedi. Ardısıra devrimci saflarda yılgınlığı, pasifizmi, davadan dönüşü, Marksizme ihaneti geride bırakarak ciddi izlerle geçip gitti. Çoğu ihtilalci kesim 12 Eylül'ün ağır gölgesi altında tümüyle pasifize oldular. Kimi kesim reformizmin birer eklentisi olup çıktılar. Direnenler de oldu. Ama bu oldukça sınırlıydı. Partimiz TKP/ML bunlardan biriydi. Devrim ve sosyalizm hatunda direndi. Mücadelenin şiddet biçimlerinde direndi.Mücadelenin temel içeriğinin silahlı mücadele olduğunu asla gözardı etmedi.

İşte çoğu kesimin çamura saplandığı bir dönemde Parti III.Konferansımız yapıldı. Ancak parti açısından durum pek parlak değildi. Partinin üye ve kadrolarının önemli bir bölümü YD'ye taşınmışu. Parti önderliğinin esası olması gereken alanda değil, YD'ye yerleşmiş durumdaydı. Bir bakıma Partinin gövdesinin önemli bölümü YD'de bulunuyordu. Tecrübeli, yetkin yoldaşlarımızın bir çoğu cezaevindeydi. Dağlarda gerillamızın sesi yankılanıyordu, ancak önderlik geminin başında değildi. Dağınıklık, keşmekeşlik, Parti içi bunalım ve bölünmenin kapıya dayandığı bir ortamda Parti III.Konferansımız yapıldı.

Parti III.Konferansımız, bir bakıma partiyi derleyip toparlamada, yeniden ayağa kaldırmada bir sıçrama tahtası, Parti tarihi açısından önemli bir kilometre taşı olmuştur.

Parti III.Konferansımızın yapıldığı dönem, sınıf mücadelesinin ivme kazanıp sesini yükselttiği, 12 Eylül edilgenliğinin ciddi biçimde aşıldığı, grev, direniş, öğrenci eylemleri vb. gibi mücadele biçimlerinin sıklaştığı dönemdi. III.Konferansımız bu açıdan da tayin edici önemdeydi.

Tam da böylesine önemli bir süreçte Partimiz bölünmeyle yüzyüze geldi. Bu, DABK ayrılığı idi. Tüm çabalara karşın bu bölünme engellenemedi. Bugüne değin de güçleri birleştirme noktasında gösterdiğimiz iyi niyetli çabamız sonuç vermemiştir. Ancak, Parti IV.Konferansımız samimi ve ilkeli bir birliği gerçekleştirmek için "Birlik Komisyonu" kurma kararı almıştır. Bu aşamadan itibaren gelişmelerin olumlu yönde olduğunu söyleyebiliriz.

Parti III.Konferansında seçilen III.MK, parti güçlerimizi önemli oranda toparladı, partiyi şevklendirdi, işlerliği sağladı ve adeta yeniden bir parti yarattı.

Parti III. Konferansımız, KSİ'lar için Gerilla Savaşı'nı merkezi görev olarak saptayıp, bu doğrultuda pratik adımlar attı. Konferansın akabinde ise, II.MK döneminde önderlikte bulunan II.MK sağcıları parti disiplinini tanımada ayak diredi. Kimisi mücadeleye yan çizip partiden koptu, kimiği ise verilen görevleri kabul etmeyip, açık disiplin ihlaline girdi. Tüm bunların altında yatan temel neden parti çizgisine duyulan inançsızlık ve tasfiyeciliktir.

Böylece inkarcılığı tasfiyecilik ufuk çizgisinde sürdüren "abbas yolcu"larımız partiden koptular. Revizyonizme artı Troçkizm pramidi üzerinde partiye karşı bayrak açtılar. Partimiz TKP/ML'nin dolayısıyla Kaypakkaya'nın temel teorik görüşlerine karşı, Kaypakkaya'nın görüşlerinden tam bir sapkınlığı ifade edenlerle koşutluk halinde haçlı seferi başlattılar. Öyle ki, gözümüzün önünde göz göre göre Parti çizgimiz soysuzlaştırılmaya ve rayından çıkarılmaya çalışılarak, revizyonist-troçkist raylara oturtulmak istendi.

Tüm bunlar, yanlış anlaşılan Kaypakkaya'dan kurtulmak için doğru anlaşılan Kaypakkaya'dan medet ummak adına yapılıyor. Kaypakkaya'nın görüşlerinden açık ve anlaşılır bir sapmayı ifade eden eski parti düşmanı hiziplerden farklı bir şey ortaya koyamadılar. Kaypakkaya'nın teorisine bir yenilik getirdiklerini iddia ettiler. Ama beyhude!

İlerletmemizi,geliştirmemizi istedikleri Kaypakkaya'nın teorisine, herhangi bir yenilik getiremedikleri gibi, onu bir adım, tek bir adım dahi ileri götüremediler. Partimizden eskiden kopan revizyonist kesimin ideolojik ve siyasal stokundan çalınma mallarla ve dahası rastgele aşırma teorilerle Kaypakkaya'nın teorisini anlaşılır biçimde sakatladılar. Proletarya ve bağlaşıklarına yeni savaşım biçimleri göstermek yerine, eski devrimci savaşım mevzilerini, mücadelenin "jakoben" biçimlerini terk ederek, emekçiler katını gerisinden seyre koyuldular. Barışçıl biçimleri ise fetiş hale getirdiler.

Sınıf mücadelesi ve diyalektiğin şaşmaz çarkları, bu "yeri doldurulamaz" ünlüler (!) için koparılan çığlıklıkların boş kubbede hoş bir sedadan öte bir şeyi ifade etmediğini, tartışmasız kanıtlamış bulunuyor artık.

Bilinsin ki; tarihin dönüm noktalarında "ünlülerin" yeri doldurulamaz"ların siyasal iflası, pekaz görülen olaylardan değildir.

Partimiz TKP/ML, YD ile sınırlı bu mülteci sağcı grubun partiye yönelik saldırılarını rahatlıkla göğüsledi ve olmayan etkisini de sildi.

Yıl; 1991 Ekim

Partimiz TKP/ML, III. MK önderliğinde IV. Konferansını başarıyla gerçekleştirdi. Bu Konferans Partimiz açısından tayin edici bir öneme sahiptir.

Dünya ölçeğinde sağcılığın, kuzeyden esen Prestroika ve Glastnost rüzgarının özgünlük kazanan Gorbaçovculukla alabildiğince ivme kazandığı ve bunun Yeltsin'le iyice azgınlaştığı, milliyetçiliğin en zır-zop dönemini yaşıyarak ayağa doğrulduğu, ülkemizde de Kürt ulusal sorununun siyasal gündemin başına yerleştiği ve nihayet gerilla savaşında ısrarın ve sıklaşmanın TKP/ML açısından her zamankinden daha çok zorunluluk ha line geldiği bir ortamda, Parti IV. Konferansımız yapıldı. Aynı dönem, "sosyalizmin öldüğü", "proletaryının tarihsel misyonunu bitirdiği" yaygaralarının ortalığı kasıp kavurduğu ve kulakları sağır edercesine yankılandığı bir dönemdi. Bu süreçte düşüncelerde ciddi tahribatlar yaratılmış, devrim dalgası genelde bir gerileme içine girmiştir.

Bu koşullarda yapılan Parti IV.Konferansımız, sosyalizmin ölmediğini, proletarya ve emekçiler cephesi için acil bir gereksinim olduğunu, devrim ve sosyalizmde direnmenin zorunluluğunu dost-düşman herkese ilan etti. ML-MZD güzergahının günümüzün sorunlarını çözmede tek anahtar olduğunu apaçık dile getirdi. Devrim aleyhine gelişen durumun göreli olduğunu, devrim dalgasının uzak olmayan gelecekte tüm şiddetiyle şaha kalkacağını belirtti.

IV. Konferansımız aynı zamanda uluslararası ölçekte mevcut durumun milliyetçiliği azdırdığını, gelişen milliyetçilik akımının ülkemizdeki milliyetçi güzergaha avantaj sağladığını tespit etti, ama asılolanın sınıf mücadelesi arenası olduğunu ve Demokratik Halk Devriminde direnmek olduğunu açıklıkla dile getirdi. Her türlü özel ulusal gelişme yolunu reddederek, siyasal sorunları Türki ye Kürdistanı açısından değil, Türkiye'nin genel durumu açısından, yani Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası açısından formüle etmede ısrarlı oldu.

Parti IV.Konferansımız, merkezi görevi olarak, KSİ'lar için Gerilla Savaşında ısrarlıcı tutunmak olduğunu Partinin önüne en ilk görev olarak koydu. Bugün Partimiz TKP/ML, geçmişten bu yana 20 yıllık tarihi sürecinde başarıyla sonuçlandırdığı dört Konferans deneyimiyle iyice donanarak, ML-MZD bilimi yolunda sebatla ilerlemektedir. Partimiz bugünlere öyle kolay ulaşmadı. Zorlu, engebeli yolları aştı, kritik anlar yaşadı, ama her aşamada başarıyla ayağa doğruldu.

Evet, bugün Partimizin, ML-MZD bilimi yolunda direnmesi ve kararlıca savunarak pratiğe uygulamaya çalışması az bir şeymidir?

Evet, bugün Partimizin, devrim, sosyalizm ve yüce komünizm idealinde direnmesi az bir şeymidir?

Evet, bugün partimizin, mücadelesinin temel içeriği silahlı mücadelede sebatla direnmesi az bir şeymidir?

Evet, bugün Partimizin, gemiyi karaya oturtmadan yoluna devam ettirmesi ve bunda kararlı ve ısrarlı olması az bir şeymidir?

Evet, bugün Partimiz, gelmiş olduğu noktada daha bilinçli, daha kararlı ve ısrarlı bir şekilde merkezi görevine dört elle sarılacak, gerilla savaşını geliştirecek ve yaygınlaştıracaktır.

Partimiz TKP/ML, ideolojik, siyasi ve örgütsel planda ML hatun yiğitlik, kararlılık ve özveriyle bezendiği öncü müfrezenin adıdır.

Sosyo-Ekonomik Yapı:

Ekonomik-toplumsal statünün niteliği, devrimin karekteri ve perspektifleri sorunuyla doğrudan ilişkilidir. Bu sorunun tahlilinden sonradir ki, diğer sorunlara tam açıklık getirilebilir.

Demek ki, sosyo-ekonomik yapı için anahtardır.

Partimiz TKP/ML, ekonomik yapı tahlilinde ML'in evrensel ölçütlerini ulusal somuta uygulayarak, hem kendisini doğmato-revizyonizmden ve hem de bunun tersyüz edilmiş karşıt ucu sağ oportünizmden ayırır.

Ülkemiz, siyasi, iktisadi ve kültürel gelişmesi eşitsiz yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahiptir. Bir çok emperyalist devletin sömürü ve baskısına maruz kalan yarı-sömürge bir ülke konumundadır. Bu, yalnızca bugünün değil, geçmişten, daha Osmanlı toplumu döneminden beri böyledir. Bu, devrimci yolu izleyen hemen herkesin ortak görüşüdür. Ancak sorun, ülkenin yalnızca yarı-sömürge olduğunu, yani çeşitli emperyalistlerce talan edilip yağmalandığını kabullenmek değildir. Bu noktaya ulaşmak önemlidir, ancak yeterli değildir. Bu kabul edişin yarı-feodal çözümlemeyle tamamlanması gereklidir, bu zorunludur. Yarı-sömürge tespiti, yarı-feodal tespitle bütünleştirmeyip, ülkeyi kapitalist nitelemesi yapan her örgüt, bu örgütün adı devrimci de olsa, delik bir bisiklet lastiği gibi, her adımda hava kaçırır. Tabii ki araba bir türlü gitmesi gereken yere varamaz.

Nedir yarı-feodalizm?

Lenin, yarı-feodal ikitisadi varlaşmayı, kapitalizmin ve feodalizmin özelliklerinin sayısız ve birbirinden ayırtedilmeyen çeşitlerinin içiçe geçtiği bir sistem olarak niteler. Ödenmemiş artı-emek, doğrudan üreticiden yarı-feodal tarzla gaspedilir. Böyle bir tarzda, kapitalizm mi egemen, feodalizm mi egemen biçiminde bir soru sorulamaz. Lenin, bir eczası terazisine koyup kapitalizm mi, feodalizm mi ağır basar biçimindeki bir yaklaşıma, kişinin kendi budalalığını marksizme atfetmesidir diye şiddetle karşı koyar.

Bugün açısından ülkemizde varolagelen durum tam da budur.

Komprador-feodal üretim ilişkilerinin egemen olduğu, emperyalizmin kendi varlığının temeli olan bu ilişkileri ve kapitalizm öncesi sömürü biçimlerini korumaya ve devam ettirmeye çalışığı bir yarı-feodal statüyle karşı karşıyayız.

Emperyalizme bağımlılık zinciri yalnızca Cumhuriyet dönemiyle sınırlı değildir.Osmanlı toplumu döneminde de imparatorluk, emperyalizm öncesi batılı ticari kapitalizmin, yani sonradan emperyalist aşamaya bürünecek olan yabancı kapitalizmin başlıca pazarlarından biriydi.

Merkezi Osmanlı toplumu evresinde, 15. ve 16. yüzyılda manüfaktür sermaye rüşeym haline gözeneklerden uç veriyordu. Ancak rüşeym halindeki bu gelişme olgunlaşıp kendi ayakları üzerine henüz yeni dikilme sürecindeyken, yabancı kapitalizmin sömürge siyaseti ve akabinde emperyalist yağmacı siyaset sonucu, ilk dönemdeki bu iç dinamikler ze-

mininde gelişen kent küçük üretimindeki mevcut sermaye gelişmesini dumura uğrattı. Daha o zamanlardan örülen bağımlılık ağları, meta ve sermaye ihracı biçimlerine bürünerek bugünlere ulaştı. Böylece iç gelişme kösteklen di, her şeyiyle dışa bağımlılık yaygınlık kazanarak derinleşti. İşte yarı-feodal iktisadi şekilleniş de bu gelişmeyle koşutluk haline günümüze dek sürüp devam edegeldi.

Bilindiği gibi Osmanlı imparatorluğu özellikle (16.yy) Fransız ve İngiliz sermayesinin belli başlı pazarlarından biriydi. Kıyı limanlarından iç kısımlara doğru yabancı batı kapitalizminin metaları akmaya başlıyordu. Metaların karşılığını altın ve değerli madenlerle karşılayan Osmanlı yönetimi kısa sürede sıfırı tüketti, girtlağına kadar borca batu. Bununla birlikte kıyı limanlarından en ücra köşelere kadar yabancı kapitalizmle bağımlılık zinciri içinde tüccar-tefeci şebekesi oluştu. Bu süreçle birlikte merkezi feodal yapı çözülerek değişikliğe uğramaya başladı. Fransız ve İngiliz metalarının ülkeye girişi ve yabancı kapitalizmin ülkeyi işgal etmesiyle birlikte, kentlerde gelişen zanaatların yıkımı da gündeme geldi. Böylece gerek kentte ve gerekse kırdaki ekonomi çözülme sürecine girdi.

Bir yandan ülkeye yabancı kapitalizmin girişiyle yaygınlaşan yabancı meta koşullarında merkezi-feodal yapı çözülmeye başlarken, diğer yandan yabancı kapitalizmin ekonomik ve doplumsal dayanağı sömürücü tefecilik ve ticari ağ oluştu. Kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşmasıyla birlikte de emperyalist sermaye ile iç pazar arasında aracı rolü gören ve emperyalizmin besleyip büyüttüğü toplumsal dayanaklar şekillendi. Böylece emperyalist sermaye ile birlikte emperyalizm, kendine bağımlı tefeci-tüccar, toprak ağası ve komprador sınıfıyla sömürü ağını kentte ve kırda yaygınlaştırdı ve halka karşı gerici sınıf ittifakını giderek perçinleştirdi.

Böyle bir gelişim süreci içinde ülke, emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizmin sömürü ağları içinde komprador-feodal üretim ilişkilerinin egemenliğini sürdürdüğü yarı-feodal bir iktisadi sistemin zincirlerine hapsoldu.

Herkesçe bilinir ki, emperaylizm koşullarında yarı-sömürge bir ülkede, emperyalizme rağmen iç dinamiği ile gelişen bir kapitalizmin egemenliği asla mümkün değildir. Emperyalizmin iradesi dışında da olsa fabrika yapan fabrika sanayinin, böyle bir ülkenin sanayiseliğini belirlemesi gerçeklerle alay etmek olur..

Geri ülkeleri bağımlılık ağları içine alan emperyalizmin daima iki eğilimi vardır. Birincisi; emperyalizmin bu ülkelerde kapitalizmi geliştirmesi, ikincisi, kösteklemesidir. Ama aslolan ikincisidir. Eğer böyle olmasaydı Stalin'in şu sözlerinin bir anlamı olmazdı. "Tüm mali ve askeri gücüyle emperyalizm, Çin'de tüm bürokratik-askeri üst yapısıyla birlikte feodal kalıntıları destekleyen, onlara esin veren, onları besleyen ve muhafaza eden güçtür."

Bu demektir ki, aslolan kapitalizmi geliştirmek değil, "her yerde, kendi gerici müttefiklerinin varlığının temeli olan bütün kapitalizm öncesi sömürü biçimlerini (özellikle köylerde) korumaya ve devam ettirmeye" çalışmasıdır.

Öte yandan, emperyalist aşa mada yarı-sömürgecilik koşullarında feodalizmin tasfiyesinin asla mümkün olmadığı marksizmin ilk basit gerçeği iken, ülkemizde feodalizmi tasfiye ettiren mantıklara da tanık oluyoruz.

Feodalizmin tasfiyesinin iki hal tarzı dışında tasfiye olamayacağı bu çevrelerce bilinmiyor olamaz. Ama buna karşın kendi istemlerini gerçeklerin yerine geçirmeye çalışanlara deriz ki, feodalizm nasıl ve hangi hal tarzıy la tasfiye oldu?

Ülkemiz açısından bir yargıya varırsak, yukarıdan devrim yolunun burjuvazinin artık tümüyle gericileşerek azgınlaştığı bir dönemde, emperyalist evrede bir daha geri gelmemek üzere kapandığını saptayarak işi noktalıyalım.

Netice itibariyle yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke gerçeğiyle karşı karşıyayız.

Böyle bir gerçekle yüzyüze olan bir ülkede, o ülkenin komünistlerine düşen görev, yarı-sömürge, yarı-feodal statüden kaynaklanan anti-emperyalist, anti-feodal çelişmeleri saptamaktır. Bu gerçeği berrakça çözümleyen TKP/ML, anti-feodal, anti-emperyalist çelişmelerden hareketle devrimin niteliğini Burjuva Demokrat k Devrim olarak tespit eder. Devrimimizin stratejik hedefini de emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizm olarak saptar.

Türkiye Toplumundaki Çelişmeler

Her sınıflı toplumda o gündeme alınıp alınmayacağı iradi bir seçim sorunu değildir; bu tümüyle toplumsal gelişmenin tarihsel aşaması ile belirlenir. Türkiye toplumunun iktisadi yapısı ve buna dayanan sınıfsal güçler mevzilenmesi, sosyalist devrimi doğrudan gündeme getirmemizi engellemektedir. Türkiye henüz burjuva demokratik devrimini gerçekleştirmemiş, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir toplumdur. Diğer yandan, Türk devletinin çok uluslu bir devlet olarak kurulması ve pazar çıkarları uğruna Kürt ulusunun azgın bir ulusal baskı altına alınmış olması da, bir başka demokrasi soru nu olarak gündeme girmektedir.

toplunun yapısını belirleyen temel çelişme üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişmedir. Bu çelişme çözülmedikçe toplum bir aşamadan diğer bir aşamaya geçemez. Yani nitelik değiştiremez. Bu çelişmenin sınıfsal ifadesi ise, üretici güçlerin gelişmesini sağlıyacak yeni üretim ilişkisini temsil eden sınıflar ile üretici güçlerin önüne engel olarak dikilen eski ve köhnemiş üretim ilişkilerinin tamamladığı sınıflar arasındaki çelişmedir. Türkiye'de toplumsal gelişmenin motorunu sağlayan temel çelişme, artık aşılması zorunlu hale gelmiş olan eski üretim ilişkilerini temsil eden emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm ile üretici güçlerin hızla gelişmesinden yana olan proletarya, köylülük, kent küçük burjuvazisi ve milli burjuvazi arasındaki çelişmedir. Temel çelişmenin tutucu yanını emperyalizm ile onun yerli uşakları olan komprador burjuvazi ve feodalizmin artıkları arasındaki ittifak oluşturmaktadır. Bu sınıflar, yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi yapının egemenleri ve temsilcileridir. Bu iktisadi yapının üzerinde yükselen yarı-sömürge devleti emperyalizmin uşağı bu iki yerli sınıfın halk sınıflarını baskı altında tutmasının, ezmesinin ve sömürmesinin aracıdır.

Bir toplumdaki temel çelişme, o toplumdaki, toplumsal devrimin niteliğini ve karşı-devrim ile devrim kamplarının sınıfsal içeriğini belirler. Türkiye'de temel çelişmenin bu şekilde oluşması toplumsal devrimin henüz burjuva demokratik devrim aşamasında olduğunu ortaya koymaktadır.

Siyasi temsilciliğini yaptığımız proletaryanın amacı sosyalist toplumu kurmak ve nihai hedef olan komünizme ilerlemektir. Ne var ki; sosyalist devrimin ilk adımı olarak

"Emperyalizm ve proleter devrimler çağı" olan çağımızda proletarya, burjuva demokratik devrim sorunlarının çözümüne kayıtsız kalamaz. Çünkü bir yandan artık çağımızda burjuvazi devrimci barutunu tüketmiştir ve demokratik devrime önder lik edecek, onu gerçekleştirecek sınıfsal güç olmaktan çıkmıştır. Diğer yandan da emperyalizm, boyunduruğu altına aldığı iktisadi geri ülkelerde feodal kalıntıları kendisine iki temel sosyal dayanaktan biri yapmakta ve onu ayakta tutmaktadır. Böylece uluslararası proletaryanın bir parçası olarak Türkiye proletaryasının emperyalizme karşı mücadelesi de zorunlu olarak fedolizme karşı mücadeleyle birleşmektedir. Bu iki temel nedenden dolayıdır ki; en devrimci ve kararlı sınıf olan proletarya, burjuva demokratik devrime önderlik etmek ve bu devrimi, sosyalist devrimin öncülü olarak kavrayıp gerçekleştirmek zorundadır. Ne var ki, proletaryının demokratik devrim programı, burjuvazinin devrimci olduğu çağlardaki programından radikal bir biçimde farklı olmak durumundadır. Bu farklılığın itici gücü, her iki sınıfın toplumsal gelişme ko-

nusundaki birbirine taban tabana zıt sınıfsal çıkarları ve bundan kaynaklanan bakış açılarıdır.

Proletaryanın demokratik devrim programının ana niteliklerine geçmeden önce, toplumumuzdaki başlıca çelişmeleri ortaya koyalım.

Toplumumuzda dört başlıca çelişme mevcuttur:

1) Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme,

2) Emperyalizmle halk yığınları arasındaki çelişme,

3) Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme,

4) Hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişme.

Bunlar başlıca sınıfsal çelişmelerdir. Ve toplumun ileriye doğru hareketinin değişik yönlerini tanımlamaktadır. Bunlardan halk yığınlarının feodalizm ve emperyalizmle olan çelişmeleri demokratik halk devrimi sonucunda tamamiyle çözülecektir. Ne var ki proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin tam anlamıyla çözümü ancak sosyalist devrim ile mümkün olabilecektir. Hakim sınıfların kendi iç çelişkileri ise, bunlar (yani komprador burjuvazi ve feodal sınıflar) iktidardan alaşağı edildikleri ve iktisaden tasfiye edildiklerinde doğal olarak ortadan kalkmış olacaktır.

Bu başlıca çelişmelerden biri, diğerinin gelişimi ve çözümleri yolundaki mücedele süreci üzerinde tayin edici etki icra eder. Bu, toplumdaki baş çelişmedir. Türkiye'de baş çelişme şu an "Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme"dir. Çünkü feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme diğer başlıca çelişmeler üzerinde tayin edici bir etki icra etmektedir. Önce halk sınıfının emperyalizmle olan çelişmesini ele alalım. Ülkemiz şu anda emperyalizmin doğrudan işgali altında değildir. Emperyalist sömürü ve talan onun ülke içinde uşaklığını yapan egemen sınıflarca yürütülmektedir. Dolayısıyla, emperyalizme karşı yürütülecek mücadele mevcut durumda ancak içteki başlıca çelişmenin kavranmasıyla mümkündür. Feodalizme indirilecek her darbe, emperyalizmin ülke içindeki ayaklarını kesmek demektir. Fedolizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin belirli bir keskenlik seviyesine ulaşmasından sonra muhtemeldir ki, emperyalistler uşaklarını koruyabilmek için doğrudan müdahale etmek zorunda kalabilirler. Böylesi bir durumda ise, emperyalizmle mücadele halkımız açısından pratik bir sorun olarak gündeme gelecektir. Diğer yandan feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin çözüme doğru gelişmesi burjuvazi-proletarya çelişmesini güçlendirecek ve olgunlaştıracaktır. Çünkü feodal ve yarı-feodal üretim ilişkilerinin yıkımına doğru olan bir gelişme kaçınılmaz olarak iki modern sınıf olarak burjuvazi ve proletaryayı güçlendirecek, bu çelişmenin çözümü ise ancak anti-feodal devrimin başarılmasıyla gündeme gelebilecektir.

Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin baş çelişme olması değişmez bir durum değildir. Örneğin ülkemizin emperyalizmin (tek veya toplu olarak) işgali altına girmesi durumunda milli çelişme ön plana çıkacak ve diğer çelişmelerin gelişimi üzerinde belirleyici bir etki icra eden bir baş çelişme haline gelebilecektir.

Baş çelişmenin tespiti, biz komünistler için kavranacak halkayı bulmak açısından önemlidir. Dolayısıyla, bugün ülkemizde feodal kalıntılara karşı mücadele diğer bir deyişle doğrudan toprak devrimi için mücadele, sınıf mücadeleleri içinde kavranacak esas halkadır. Ancak bu çelişmenin çözümü için verilecek mücadele sayesindedir ki, diğer başlıca çelişmeler daha da olgunlaşacak, keskinleşecek ve demokratik devrimin son aşamasına doğru bir bütün olarak, emperyalizm-fedolizm ve komprador kapitalizm ile halkımız arasındaki temel çelişme nihai çözümü için gündeme gelecektir.

Demokratik Halk Devrimi

Proletaryanın demokratik devrim programının iki temel özelliği bu devrimin özünün zorunlu olarak burjuva demokratik olmasına karşın, devrimin önder gücünün proletarya olmasına ve sosyalist bir ön aşaması olarak ele alınması nedeniyle yeni tipte bir demokratik devrim olmasıdır.

Devrimimizin özünün burjuva demokratik olması, onun temel hedefinin iktisadi olarak; birincisi, feodal ve yarı-feodal üretim ilişkilerini, ikincisi de, emperyalizme bağımlılıktan kaynaklanan yarı-sömürge yapıyı tasfiye etmek olmasıdır. Diğer bir deyişle devrimimiz bir bütün olarak özel mülkiyeti tasfiye etmeyi değil, sadece içinde bulunduğumuz tarihsel aşamada üretici güçlerin özgürce gelişmesini engelleyen emperyalist mülkiyet ve ona göbekten bağımlı komprador burjuva mülkiyet ile feodal mülkiyet ilişkilerini tasfiye etmeyi, buna karşılık üretici güçlerin üzerinde küçük mülkiyete, tekelci ve emperyalizme bağımlı olmayan burjuva mülkiyete dayanmayı hedeflediği içindir ki; özünde burjuva demokratik bir devrimdir. Kuşkusuz iktisadi alandaki bu devrimin hedefi siyasi alana da küçük ve milli burjuva sınıfların siyasi devrime katılmaları ve siyasi demokrasiden yararlanmaları olarak yansıyacakur.

Fakat proletaryının demokratik devrim programının burjuvazi önderliğindeki eski tip demokratik devrimle olan ortak yanı burada biter. Ve onu yeni tipte bir demokratik devrim yapan ayrılıkları başlar. Burada temel ayırdedici öğe devrimin proletarya önderliğindeki emekçi sınıfların ittifakına dayanması ve bu nedenle de proletaryanın siyasal çıkarlarını yansıtmasıdır. Bu sınıfsal çıkar tek kelimeyle, gerek iktisadi ve gerekse de siyasi alanda proletaryanın denetimi altında sosyalizmin şu koşullarının yaratılması ve oradan durmaksızın sosyalist devrime geçil mesidir. Bu hedef aynı zamanda bağımlı köylülüğün ve kendi emeğine dayanarak üretim yapan küçük mülk sahibinin de uzun vadeli çıkarına uygundur. Burjuva-demokratik devrimleri çağında yükselen sınıf olarak burjuvazi, işçileri, bağımlı köylüleri, kır'ın ve kentin küçük mülk sahiplerini "özgürlük, eşitlik, kardeşlik" sloganıyla peşine takarak burjuva demokratik devrimi gerçekleştirdi. Burjuvazi önderliğinde emekçi sınıflar feodal üretim ilişkilerini tasfiye etmiş, toprak bütünlüğünü ve bağımsızlığını ulusal devletler kurarak sağlamış ve feodal siyasi üst yapıyı parçalayıp atmışlardır. Fakat iş devrimin meyvalarını toplamaya gelince burjuvazi kısa zamanda bu sloganlarından vazgeçmekten geri kalmadı ve yıktığı sınıfla (toprak aristokrasisiyle) bu kez kendi hegemonyasında yeniden birleşip emekçi sınıflara karşı döndü. Bir yandan emekçilerin siyasi özgürlüklerini kısıtlayan şu veya bu derecede demokratik burjuva diktatörlükleri kurarken, diğer yandan da iktisadi alanda küçük mülk sahiplerinin oluşturdukları sınıfları azgınca sömürdü, çöküntüye uğrattı ve geniş oranda proletaryının yanına kattı. Özel mülkiyetçi yanları nedeniyle burjuvazinin kuyruğuna takılıp proletaryaya karşı dönen kır ve kent küçük burjuvazisi kısa zamanda kendisini besleyen tek geleceği acı dolu bir çöküş ve ezilen sömürülen proletaryanın saflarına suyu sıkılmış olarak atılma olduğunu tecrübeyle yaşadı. Kır ve kentin yarı-emekçi, yarı-sermayeder sınıflarının tarihsel açıdan bağımsız bir gelecekleri yoktur. Bir avuç kadarı burjuvalaşırken, ezici çoğunluğu sefil koşullarda yaşamaya ve sonunda proleterleşmeye mahkumdur ve bu nedenledir ki, onların gelecekleri proletaryanın geleceği ile aynı olmak zorundadır.

Demokratik Halk Devrimi, proletaryının ideolojik ve siyasi hegomonyası altında gerçekleşen bir devrimdir. Proletarya sınıf, diğer halk sınıflarıyla kurduğu ittifaktaki bu hegemonyasını kendi sınıf partisi, yani KP aracılığıyla sağlar. ML'nin bilimiyle donanmış, uzun soluklu ve devrimci şiddeti örgütleyen bir mücadele içinde çelikleşmiş güçlü bir KP olmadıktan sonra, halk devriminin burjuva demokratik özdeki görevini bile sonuna kadar götürmesi, gerçekleştirmesi beklenemez. Ülkemizde demokratik devrimin tamamlanması için birinci şart

gerçek KP'nin önderliğidir.

Demokratik Halk Devrimi, ancak tüm halk kapsamındaki sınıfların arasında proletaryanın gerçekleştireceği bir ittifak sayesinde başarıya ulaşabilir.

Halk kapsamına giren sınıflar hangileridir?

Bunu birkez daha gözden geçirmekte fayda var. Proletaryının demokratik devrimde en yakın müttefiği köylülüktür. Köylülük aslında feodalizmin kalıntısı bir sınıftır. Ve Türkiye'de bir yandan feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri altında ezilen diğer yandan da emperyalizmin geliştirdiği komprador üretim ve ticaret ağında kanı, iliği emilen kır yoksullarını kapsar. Bunlar ya topraksızdır ve büyük toprak sahiplerinin topraklarında kiracılık ve yarıcılık-ortakcılık usulüyle çalışırlar, ya da geçimlerini ancak sefil koşullarda sağlayabilen ufak toprak sahipleridir. Büyük çoğunluğu bütçelerini denkleyebilmek için gündelikçi veya mevsimlik işçi olarak da çalışırlar. Kır nüfusunun ezici çoğunluğunu meydana getiren bu sınıfın temel talebi topraktır. Bu nedenle de, özü toprak devrimi olan Demokratik Devrime var güçleriyle katılırlar. Kent küçük burjuvazisi proletarya açısından demokratik devrimde sağlam bir müttefiktir. Küçük burjuvazi kuşkusuz yekpare bir sınıf değildir, değişik tabakalardan oluşmaktadır. Bunların içinde küçük memurlar, öğretmenler ve diğer aydınların alt tabakaları demokratik devrime katılmaya en yatkın olanlarıdır. Buna karşılık, feodal kabuktan henüz tamamiyle sıyrılmamış küçük sermayedarlar konumunda olan esnaf ve zanatkarlar daha tutucu bir grup oluştururlar, kentlerde ve kırda kendi emeginin yanısıra ücretli emek sömürüsüne başvuran orta büyüklükteki sermaye sahipleri ise orta burjuvaziyi oluştururlar. Orta bujuvazi ikili bir karekter taşır. Bir yandan sermaye birikimi yapmaları, hem feodal, yarı-feodal üretim ilişkisi, hem de komprador kapitalizme ve emperyalizme karşıdırlar. Orta burjuvazi diğer yandan da gerek emperyalizme ve gerekse feodalizmle iktisadi temas halindedir. Hem sürekli olarak kompradorlaşma umudu ve isteği taşır ve komprador kapitalizmin oluşturduğu üretim ve değişim zincirinde yer alarak ona bağlanır, hem de feodal sistemin ürettiği ürünlerin pazarlanmasında yer alır ve feodal tarzda rantiyelik de yapar. Orta burjuvazinin içinde bulunduğu bu iktisadi ilişki onun burjuva demokratik devrim ilerledikçe orta burjuvazi sağ ve sol katmanlara bölünür. Sağ kanat, karşıdevrimle bütünleşirken, sol kanat ise sallantılı bir biçimde de olsa devrim kampında yerini alır.

Emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı demokratik devrimde proletarya yalnızca emekçi sınıflarla birleşme politikası gütmekle yetinmez; devrimin bu burjuva demokratik aşamasında, orta burjuvazinin devrimci kanadı ile de ittifak yapmak zorundadır. Çünkü bu sınıf, gelişmesi emperyalizm ve feodal kalıntılar tarafından engellendiği ölçüde objektif olarak burjuva demokratik devrimden yanadır ve devrimci halk cephesine kazanılmalıdır. Leninizmin bize öğrettiği gibi, ne kadar sallantılı olursa olsun, kitlesel bir müttefiki devrim safına kazanmak her devrimin başlıca sorunlarından biridir.

Milli burjuvazinin proletarya önderliğindeki devrim cephesine katılması, ancak devrim zafere ulaşacağı görünür hale gelecek derecede güçlendiğinde mümkün olur. Aksi taktirde milli burjuvazi hem proletaryanın korkusundan; hem de emperyalizmin ve feodalizmin baskısı karşısında karşı-devrimin dümen suyundan ayrılmama eğilimindedir. Milli burjuvazinin toprak devrimine katılacağı şartlar genellikle KP'nin güçlendiği işçi-köylü temel ittifakının gerçekleşeceği güçlü bir kızıl ordunun oluştuğu ve halkın bir veya birkaç kızıl iktidar alanları (kurtarılmış bölgeler) yaratılabileceği şartlardır ki; bütün bunlar toprak devrimi mükcadelesinin bir aşamasına tekabül eder. Devrimin milli yanının ön plana geçmesi (yani emperyalist müdahalelere ve işgale karşı savaşın gündeme gelmesi) milli burjuvazi ile cephe kurmayı daha kolay hale getirir. Proletaryanın diğer halk sınıfıyla yürüttüğü ittifaktaki temel politikası birliği güçlendirmek, fakat bu birlik içinde bağımsızlığı ve insiyatifini korumaktır. Partimiz, bağımsızlığı ve ön derlik insiyatifimizi gözardı eden "herşey halk sınıflarının birliği için" şeklindeki sağ anlayışa ve diğer yandan da sınıfsal ittifakın tayin edici önemini küçümseyen "sol" sekter anlayışa karşı her zaman uyanık olacakaur.

Devrimci halk cephesinin temelini işçi sınıfı ile köylülük arasındaki ittifak meydana getirir. Demokratik devrimin en temel iki meselesi olan milli meselede, toprak meselesi de, özünde birer köylü sorunudurlar ve bu yöndeki mücadelenin temel gücünü, başlıca insan kaynağını köylülük oluşturur. Proletarya, demokratik devrimin önder gücü olarak, bu temel güç ile sımsıkı birleşmelidir. Bunun sağlanmasının yolu da, demokratik devrimin iktisadi ve siyasi hedefleri doğru tarzda formüle edildikten sonra bunları gerçekleştirmek üzere köylü yığınlarını topyekün bir devrimci savaş içinde örgütlemekten geçer. Devrimci halk cephesinin çekirdeğini oluşturacak olan işçi-köylü temel ittifakı ancak silahlı mücadele yoluyla gerçekleştirilebilir.

İşçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselecek olan ve tüm halk sınıflarını proletaryanın önderliğinde birleştiren bir devrimci halk cephesi devrimimizin ikinci temel silahıdır.

Devrimimizin başarıya ulaşabilmesinin üçüncü temel garantisi halkın silahlı gücünün kurulabilmesidir. Ordusu olmayan bir halk zafere ulaşamaz. Halk ordusu, silahlı mücadele içinde ve küçükten büyüğe, zayıftan güçlüye doğru gelişerek olacaktır. Halkın silahlı gücünün inşaası, partimize düşen en temel görevlerden biridir. Halk ordusunun ideolojik, siyasi ve örgütsel açıdan yönlendirilmesi KP'mizin önderliği altında olacaktır. Bu ordunun temel insan kaynağını yoksul ve aşağı-orta köylüler oluşturacaktır. İşçi sınıfının önderliğinde ve ağırlıklı olarak köylülükten oluşan bir silahlı gücün demokratik devrim mücadelesi içinde inşa edilmesi, işçi-köylü temel ittifakının gerçekleşmesinin de temeli olacaktır. Partimiz tarafından TİKKO, bu anlayışla halk ordusunun çekirdeği olarak kurulmuş ve bugüne dek mücadele etmiştir. Türkiye devriminin gelişme süreci içinde devrimci savaş, esas mücadele biçimi olmuştur; olacaktır. Bu savaş halkın uzun süreli ve topyekün savaşıdır; salt askeri değil, aynı zamanda da, birer ideolojik ve politik mücadelesidir. Bu nedenledir ki, halk ordusunun inşaası da salt askeri bir sorun değil, aynı zamanda ideolojik ve siyasi bir sorundur. Yine silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olması nedeniyledir ki, silahlı örgütlenme de, Partimizin halk sınıflarını örgütlemede kavrayacağı esas örgütleneme biçimidir.

Demokratik Halk Devriminin Hedefleri

Demokratik Halk devrimi ile hangi hedeflere varmayı amaçlıyoruz? Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına nasıl bir mücadele platformu öneriyoruz? Devrimimizin hedeflerini iktisadi, siyasi ve kültürel olmak üzere üç düzeyde ortaya koymak istiyoruz.

1) Demokratik Halk Devriminin iktisadi alanda gerçekleştireceği devrim, en özlü ifadesiyle yarı-feodal, yarı-sömürge ikitisadi yapıyı tasfiye ederek yerine yeni iktisadi düzeni kurmak olacakatır. Türkiye'de üretici güçlerin gelişmesi bir yandan emperyalist sömürü ve talan ve onun aracısı durumundaki komprador kapitalizm tarafından, diğer yandan da feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri tarafından engellenmektedir. Bu nedenle herşeyden önce bu sınıflar mülksüzleştürilecek, üretim araçları ellerinden alınacaktır. Bunun için; emperyalist tekellerin mülkiyetindeki veya ortaklığındaki tüm üretim tesisleri finans ve hizmet seketöründeki tesisler ve taşınmaz malları devletleştirilecektir.

☛ Emperyalist devlet ve finans kurumlarından borçlar iptal edilecek ve geçersiz sayılacaktır.

☛ Komprador burjuvaziye ait tüm iktisadi işletme ve kuruluşlara el koyup bunlar halk devletine devredilecektir.

☛ Komprador burjuvaziye ait para ve kıymetli evraklara el konulacak, bunlara ait taşınmaz malların normal gereksinmeler dışındakilerine el konulacaktır.

☛ Mevcut yarı-sömürge devletinin yürüttüğü tüm iktisadi faaliyetler, halk devletince sosyalist sektöre dahil edilerek yeniden düzenlenecektir.

☛ Büyük toprak mülkiyetinin kamulaştırılmasında iki ayrı kıstas güdülecektir. Topraklarını yarıcı, ortakçı, kiracı vb. feodal rant temelinde işleten büyük toprak ağalarının topraklarına el konularak doğrudan toprağı işleyenlere dağıtılacaktır. Diğer yandan toprağını esas olarak kapitalist tarzda işleyen komprador büyük toprak sahiplerinin işyerleri devletleştirilip sosyalist sektöre dahil edilecektir.

☛ Toprak ağalarının şeyh, hoca vb. takımının, toprak emekçilerini soyup soğana çeviren tefeci ve mütegalibenin, komprador büyük toprak beylerinin diğer yatırımlarına, ihtiyaç fazlası taşınmaz mülklerine, para servetlerine ve kıymetli evraklarına el konacaktır.

☛ Köylülüğün tefeci tüccarlara ve büyük toprak sahiplerine olan borçları iptal edilip, geçersiz sayılacaktır. Bankalara olan borçları ise köylülerin çıkarları gözetilerek yeniden düzenlenecektir.

Devrim eskimiş ve köhnemiş olanı yıkmak ve yerine yeni olanı kurmaktır. O halde demokratik halk devrimi ile kurulacak yeni iktisadi düzenin esasları ne olacaktır.?

✍ Proletaryanın sosyalist devrimin maddi şartlarının oluşması amacıyla yeni iktisadi düzeni savunur. Üretici güçler gelişip üretim toplumsallaşmadan toplumsal mülkiyeti gerçekleştirmek mümkün değildir. Dolayısıyısıyla proletaryanın sınıfsal çıkarı ilk etapta üretimin toplumsallaşmasından; emeğin feodal kalıntıların bağrından ve küçük üretimin dar çerçevesinden kurtulmasından, toplumsal iş bölümünün gelişmesinden ve üretici güçlerin gelişip merkezileşmesinden yanadır. Fakat proletaryanın nispeten zayıf, buna karşılık köylülüğün ve küçük mülkiyetin geniş olduğu ülkemizde üretici güçlerin toplumsallaştırılmasını tek başına proletarya üstlenemez. Bu noktada proletarya, emperyalizme bağımlı ve tekelci olmayan kapitalizmin üretici güçleri gelişip toplumsallaştırıcı özelliğinden yararlanmak zo rundadır. Yani proletaryanın Y.İ.D'deki siyasetinin özü, sosyalizmin maddi şartlarını yaratmak ve bunun için kapitalizmi kullanmaktır. Bu nedenle proletarya özel sermayeye özgürlük tanıyarak, onun üretici güçlerin topulmasllaşmasına katkı yapmasını sağlarken, diğer yandan da, üretici güçlerin toplumsallaştığı zaman ve alanlarda ise özel mülkiyeti sosyalist mülkiyet biçimlerine dönüştürmek için mücadele edecektir. Bu mücadele Y.İ.D'deki temel sınıf mücadelesi olacaktır. Bu dönüşümün barışçıl bir tarzda başarılıp başarılamayacağı, milli burjuvazinin tutumuna bağlı olacaktır.

✍ Lenin Sovyet devriminden sonra uygulanan Yeni Ekonomik Politika, taktik dönemine ilişkin olarak, devlet kapitalizminin sosyalizme giden merdivenin ilk ve son basamağı olduğunu vurguluyor ve bu taktiğin öncünün proletaryanın yönetimindeki bir devlet kapitalizmi oluşturmak ol duğunu ortaya koyar. Aynı şey demokratik halk devrimi içinde geçerlidir.Tek farkla ki, Y.İ.D. bizim gibi ülkelerde devrimde bir geri çekilme taktiği olarak değil, bir ileri atılım stratejisi olarak gündeme gelir. O halde, proletaryanın yukarıda ortaya koyduğumuz temel iktisadi mücadelesine en uygun biçim, proletaryanın siyasi kontrolü ve yönlendirmesi altında olmak koşuluyla, devlet kapitalizmidir.

Bu yeni tipteki devlet kapitalizmi, üç ana sektörden oluşacaktır; Sosyalist sektör, özel sermaye ve küçük üretim. Proletaryanın Partisi aracılığıyla, bu üç sektör arasındaki ilişkiye yönelik olarak uygulayacağı politika; sosyalist sektörü güçlendirmek, özel sermayeye kısıtlanmış bir özgürlük tanıyarak ondan yararlanmak ve toplumsal şartlar oluştukça özel sermayeyi ve küçük üretimi adım adım sosyalist mülkiyet birimine dönüştürmektir.

Devrimi gerçekleştirdiğimizde, emperyalizmin, komprador burjuvazinin ve toprak beylerinin el konan fabrikaları, büyük çiftilikleri, enerji tesisleri, ticaret kuruluşları, banka vb. finans kurumları ve benzeri iktisadi faaliyetlere ilişkin yatarımları ile, bugünkü yarı-sömürge devletin iktisadi teşekkülleri yeni sosyalist sektörün ilk temelini oluşturacaktır. Halk devletinin ilk işlerinden birisi, tüm dış ticareti, finansman sektörünü, enerji üretimi ve temel madenlerin istihraç faaliyetini toplumsallaştırıp sosyalist sektöre katmak olacakur. Madenlerin tümü devlet mülkiyeti altına alınacak, ancak, temel olmayan madenlerin istihracından özel sermayeden yararlanılacaktır. Halk devleti, emekçi halkımızın uzun ve kısa vadeli toplumsal ihtiyaçlarını göz önünde tutarak, ağır sanayii geliştirilecek ve dengeli bir ekonomi kuracak şekilde sosyalist planlamayı gerçekleştirecek ve sosyalist sektörü genişletecektir.

✍ Özel sermayeye tanınınan özgürlük, iki yönden kısatlanmış olacaktır. Birincisi, özel sermayenin emperyalist sermaye ile işbirliğine girmemesi ve tekelci olmaması, üretici güçlerin gelişebilmesi için zorunludur. İkinci yönden gelen kısıtlamalar ise, yeni tipteki devlet kapitalizminin özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Proletaryanın özel sermayeyi giderek sosyalist mülkiyete dönüştürme politikası, uygulanan kapitalizmin ana özelliğidir. Bu nedenle demokratik aşamada halk devleti, mülkiyetindeki sosyalist sektör aracılığıyla, özel sermaye üretiminin girdi ve çıktılarını denetimi altına almak zorundadır. Bunun için özel sermaye devlet sözleşmesiyle üretim yapacaktır; yani üretimini devlete teslim edecektir. Özel sermayenin kullandığı hammade, yarı-mamül madde ve enerji de giderek sosyalist sektör tarafından veya onun aracılığıyla karşılanır hale getirilecektir. Buradan da anlaşılabileceği gibi, programımız, meta değişimi ağının temel düğümlerini sosyalist sektöre dahil etmek amacını, daha ilk başta gütmektedir. Bu sağlanmadan, proletaryanın denetimindeki bir devlet kapitalizminden söz etmek olanaksızdır. Proletarya özel sermayeyi dönüştürme siyasetinin devamı olarak, özel sermaye ile ortak yatırımlara girme ve giderek özel sermaye veya onunla ortak olan işletmeleri gerekirse burjuvaziye geçici tazminatlar ödemek yoluyla, devlet mülkiyetine dönüştürme sahip olmasının anlamı budur. Kuşkusuz burjuvazi, proletaryanın kısıtlama ve dönüştürme siyasetine, çeşitli biçimlerde karşı koymaktır. Fakat proletarya partisi, emekçi sınıflarla olan ittifakını doğru bir zamanlama ile demokratik temeldeki bir ittifaktan sosyalist temeldeki bir ittifakına geçebilir ve burjuvaziyi halk kitlesinden siyasi olarak tümüyle koparabilirse (kuşkusuz emperyalizmin içinde bulunduğu durum ve Türkiye devrimine karşı olan tutumunu da önemli bir etken olmak üzere) proletaryanın özel sermayeyi şiddete başvurmaya gerek kalmadan sosyalist mülkiyete dönüştürmesi mümkün olacaktır.

✍ Proletaryının Y.İ.D'de küçük mülkiyet ve üretim karşısındaki politikasının özünü, tarımdaki küçük mülkiyete karşı politikası oluşturur.

Demokratik halk devrimi uzun süreli hak savaşı ile başarıya ulaşacaktır. Daha bu savaş içindeyken toprak devrimi gündeme gelecek, topraksız ve az topraklı köylü topraklandırılmaya başlanacaktır. İktidar tüm ülkede ele geçirildikten sonra, toprak ağalarının el koyulan toprakları ve kullanılmayan tarıma elverişli topraklar bu kesime dağıtılacak, kredi ve tarımın modernleştirilmesine yönelik faaliyetler devlet yardımıyla desteklenecektir. Dolayısıyla; feodal ve yarı-feodal ilişkilerin tasfiyesi aşamasında programımızın tarımsal küçük mülkiyete yönelik politikası, onu genişletmek ve desteklemek şeklindedir. Fatat bu politika, proleter bir programda ancak geçici bir yere sahiptir. Çünkü, köylülüğün toprağa ve onun üzerinde özgürce üretim yapacak desteğe kavuşması, üretici güçlere bir ileri hamle yaptıracaktır, ama küçük özel mülkiyetin sınırı vardır ve kısa zamanda üretici güçlerin daha da gelişme eğiliminin önünde set oluşturulacaktır. Zaten ekonomik gelişmenin doğası icabı, küçük mülkiyet temelindeki köylü üretimi kendi içinden doğru kapitalist tarzda yıkılır. Küçük toprak sahiplerinin tarımı kendi içinde farklılaşmaya yani az bir kısım daha çok toprağı (satın alma veya kiralama yoluyla) işlenerek ücretli emek ve modern tarım araçları kullanmaya başlayarak kapitalist çiftliğe -zengin köylü tarımsal- geçerken çoğunluğu ücretli kır emekçile ine dönüşmeye başlar. Bu, kırda üretici güçlerin kapitalist tarzda toplumsallaşmasını simgeler ve bu aynı zamanda proletarya açısından yıkılandığı yeni iktisadi düzende temel sınıfsal çatışma alanı olarak tanımladığımız, üretici güçlerin toplumsallaşmasını kapitalist tarzdan koparıp sosyalist mülkiyete dönüştürme mücadelesini gündeme getirir. Bu mücadelinin siyasi alana yansıması, işçi-köylü ittifakının, demokratik temelden sosyalist temele aktarılması demek olacaktır. Bu dönüm noktasında işçi

sınıfı şimdi toprağını yeniden kaybetmek ve ücretli emekçilere dönüşmek tehlikesiyle karşı karşıya kalan eski topraksız ve az topraklı köylülerle, tarımda sosyalist dönüşüm için ittifak kuracakur. Bu ittifakın sivri ucu, kapitalist çiftçiliği bir üretim biçimi olarak ortadan kaldırmaya yönelik olacaktır -ama ikna yoluyla küçük üreticileri birleştirip sosyalist mülkiyet temelindeki bir tarımsal üretime geçerek, yani böylece üretici güçlerin toplumsallaşmasının kapitalist çiftçiliği güçlendirmesini ve yaymasını engelleyip onun yerine sosyalist tarımı doğuracak bu; Lenin'in kooperatifleşme planı olarak ortaya koyduğu tarımda sosyalist üretim ilişkilerinin yaratılması sürecidir. Proletarya tarımdaki özel küçük mülkiyeti adım adım sosyalist mülkiyet biçimi ve dönüştürme mücadelesini, şartlar oluşur oluşmaz başla tacaktır. Kooperatifleşme basit üretici birliklerden, üretimin sonuçlarının kooperatifçi köylünün hem harcadığı emeğe, hem de koyduğu sermayeye (toprak ve temel araçları anlamında) göre dağıtıldığı yarı-sosyalist kooperatiflere, oradan da toprağın ve temel üretim araçlarının kooperatifçilerin ortak mülkiyeti altına geçtiği üretimin devlet planlaması çerçevesinde gerçekleştirdiği ve kooperatiflere kalan emeğe göre üleştiği tam sosyalist kooperatiflere doğru geliştirilecektir. Kuşkusuz kooperatifleşme, mülkiyette sosyalist dönüşüm tamamlandıktan sonra, yani sosyalist devrim gerçekleştikten sonra da, kooperatiflere ve oradan da komünlere doğru geliştirmeye devam edecektir, bu sosyalist inşaanın temel bir görevidir.

Proletaryanın bu küçük mülkiyeti kooperatifleşme yoluyla dönüştürme politikası aynı zamanda tarım ile snayaii arasındaki zıtlığın giderilmesini de içerir. Proletarya kooperatifleşmeyi yalnızca K.P. aracılığıyla siyasi ve örgütsel önderlik sağlayarak desteklemekle kalmaz; aynı zamanda halk devletinin krediyi tarımsal teknolojiyi ve alt yapıyı iyileştirme temel üretim araçlarını ucuz ve uygun koşullarla sağlama ve (üretim planlaması ve devlet alımlarıyla) ürünlerin pazarlanmasında doğan kayıpları asgariye indirme vb. yollarla kooperatifleşmeye desteklenmesini sağlar. Bütün bu destekler aslında, sanayinin tarımdan çektiği değerin halk devleti aracılığıyla yeniden tarıma döndürülmesi demektir. Tarımda yaratılan artı-değerin sanayi tarafından piyasa mekanizmesi vasıtasıyla gaspedilmesi temelinde oluşan bu kapitalizme mahsus çelişki, kooperatifleşmenin zaferiyle birlikte ortadan kaldırılmış olacaktır.

Proletaryının koperatifleşme mücadelesindeki temel müttefiki, yine eskinin bu yoksulları olan şimdidin küçük üreticileridir. Proletarya, kooperatif yönetimlerinin bu kesimlerin elinde olmasına ve zengin köylülerin eline geçmesine özel bir önem gösterir. Zengin köylülerin kooperatifleşmeye katılması,ancak kooperatif sağlamca yerleştikten sonra özendirilir. Eğer ekonomik gelişme bu şekilde siyasetin kumandası altında tutulmazsa, kapitalist çiftçilerin kooperatifleri avuçlarına almadan ve onları birer kapitalist kooperatiflere dönüştürmeleri önlenemez ve yine bu nedenle, proletaryanın köylülük ile olan ittifakını sosyalist temele geçirmesi imkansızdır.

Tarım dışındaki küçük üretim karşısında da proletaryanın politikası öz olarak aynı olacaktır. Kent küçük üreticilerinin kooperatifleşmesi ve ürünlerini merkezileştirmesi yönlendirilecek ve devlet kooperatiflerine entegre edecekler; böylece sosyalist dönüşüme hazırlanacaklardır.

✍ DHD ile iktidar ele geçirildikten sonra kurulacak olan Y.İ.D. planlı bir ekonomi olacaktır. Kuşkusuz planlama kendi başına sosyalist bir araç değildir. Onu sosyalist yapan; gerek devleti ve gerekse planlamayı yöneten sınıfsal gücün proletarya olmasına bağlıdır. Diğer yandan merkezi bir planlama üretici güçlerin esas olarak toplumsallaştığı koşullarda olanaklıdır. Y.İ.D'de birinci olarak halk devletinin proletaryanın siyasi hegemonyası altında olması; ikinci olarak da üretim ilişkileri açısından, sosyalist sektörün lokomatif konumunda olması ve özel sermayenin devlet kapitalizmi yoluyla yönlendirilebilir hale gelmesi merkezi bir planlamayı olanaklı kıldığı gibi bu planlamanın sosyalist nitelikte bir planlama olmasını da sağlar.

Planlama, en özlü ifadesiyle, toplumsal seviyedeki siyasi tercihlerin iktisadi önermelere dönüştürülmesi ve bunların uygulanmasına il şkin teknik çözümlerin üretilmesi faaliyetidir.Dolayısıyla Y.İ.D oluşturulduktan sonra gündeme gelecek merkezi planlama, proletaryanın programının yukarıda saydığımız ilkelerini hayata girecek planları üretecektir. Böylece, toplumsal ürünün üretim koşullarının yeniden üretilmesi, fonun, üretim fonuna ve tüketim fonuna dağılımı ve toplumsal emeğin ekonominin ye rine toplumun uzun ve kısa vadeli çıkarlarının konması, kapitalist üretimin anarşik doğasından kaynaklanan emek ısrafının önlenmesi, üretici güçlerin hızla gelişmesi ve emeğin özgürleşmesinin bilinçli bir şekilde sağlanmasıyla mümkün olacakur.

2) Demokratik Halk Devrimi ülke çapında başarıya ulaşıp, iktidar ele geçirildiğinde kurulacak olan Demokratik halk iktidarının temel özellikleri şunlardır:

✍ Her devrimin tayin edici sorunu iktidar sorunudur; yani iktidarın hangi sınıfın elinde olacağı sorunudur. DHD, halk kapsamındaki sınıfların proletarya önderliğinde gerçekleştirdiği bir devrimdir. Bu devrim komprador burjuvaziyi ve toprak ağalarını iktidardan alaşağı ettiği gibi, onların devlet aygıtını da yıkıp parçalayacak ve yerine halkın demokratik devletini örgütleyecektir. Kurulacak olan yeni iktidar doğal olarak devrimi yapan sınıfsal ittifakın kompozisyonunu ve ilişkilerini yansıtacaktır. Yani proletarya önderliğindeki halk sınıfının iktidarı olacaktır. Bir yandan iktidar tek bir sınıfın tekelinde, yani halk sınıfları yeni demokrasiye sınıf olarak katılmaktadırlar; diğer yandan da ittifak temelindeki bu iktidar proletaryanın KP'si aracılığıyla uyguladığı bir önderliğin altındadır, yani bu sınıfın ideolojik ve siyasi egemenliği altındadır. Doğaldır ki, ittifak temelindeki hiçbir iktidar uzun vadeli değildir ve sınıf mücadeleleri sonucunda tek bir sınıfın iktidarına dönüşme eğilimindedir. DHİ açısından da bu geçerlidir; asıl sınıf müadelesi, proletarya ile burjuvazi arasındaki iktidarı bir proleter demokrasiye mi yoksa bir burjuva demokrasisine mi dönüştürme üstünde ceyran edecektir.

✍ DHİ, halk sınıflarına demokrasi ve karşı-devrimci sınıflara ise diktatörlük uygulanması demektir. Böylece ougünkü devrim öncesi yöneten ve yönetilen ilişkisi tam tersine dönüşmüş olacakur. Emeperyalizmin, devrimi sabote etme girişimleri, karşı-devrimci güçleri yeniden iktidara getirme mücadeleleri kuşkusuz hemen son bulmayacak ve sürecektir. DHİ, bu sınıflara ve onların restorasyon çabalarına karşı, askeri bastırma işlerini kuşkusuz kullanacak ve bu sınıfları da yeni demokrasiden yararlandırmayacakur. Buna karşılık halk kapsamındaki sınıflar, sınıf olarak yeni demokrasiye katılacaklardır.

Demokratik Halk İktidarı ve onun devleti, özünde bir burjuva iktidarı ve devleti mi olacaktır? Hayır! Yeni demokratik devletin iki temel özelliği buna imkan vermemektedir. Birincisi, iktidardaki sınıfsal ittifakın esasını, emekçi sınıfların proletarya ile olan ittifakı oluşturmaktadır; ikincisi de, bu emekçi sınıfların ittifakı proletaryanın ideolojik, siyasi ve örgütsel önderliği altındadır. Burjuva sınıfının iktidara katılması ve siyasi demokrasiden yararlanması, proletaryının ve emekçi müttefiklerinin yanında tali kalacaktır ve onların sınıfsal çıkarlarına da sınırlandırılmış olacaktır. Proletaryanın emekçilerle olan ittifakının birinci temeli, emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı mücadele ise, ikinci temeli de toplumun her alanında sosyalist dönüşümü gerçekleştirme hedefidir. Halk devletinin anayasası, bu iki temeli açıkça yansıtacaktır. Böylece yeni demokratik düzende siyasi demokrasiden yararlanmak, ancak anayasa ile çizilen sınırlar içinde mümkün olacağından, burjuvazinin sınıfsal özgürlüğü, sınırlanmış bir özgürlük olacaktır.

✍ Diğer yandan Demokratik Halk Devleti, proletarya diktatörlüğü değildir. Gerçi DHD, proletarya diktatörlüğünü öz olarak, ruseym olarak içinde barındırır. Fakat tam bir proletarya diktatörlüğü değildir. Öz olarak barındırması şu nedenlerledir: Proletarya diktatörlüğü, en genel bir biçimde tanımlanmak istenirse a) sermayeyi tasfiye etmek amacıyla, b) proletaryanın siyasi hegomonyası altında, c) işçi sınıfının emekçilerle kurduğu özel bir ittifak biçimi olmasıdır. DHİ, proletarya diktatörlüğünün bu en genel üç ilkesini ihtiva eder. Fa-

kat henüz tam bir proletar ya diktatörlüğü değildir, çünkü birinci olarakburjuvazi, sınırları proletaryanın sınıfsal çıkarlarınca çizilmiş de olsa, demokrasiy ve iktidara sınıf olarak katılmaktadır ve ikinci olarak da henüz emekçi kitleler sovyetler temelinde örgütlenip yönetime doğrudan ve aracısız olarak katılmamaktadırlar. Bu nedenledir ki, proletarya yeni demokratik devlet ile yetinemez ve onun öz olarak barındırdığını geliştirmek ve iktisadi alandaki sosyalist dönüşüm ile birlikte, iktidarı da sovyetler temelinde örgütlenmiş bir proletarya diktatörlüğüne dönüştürmek amacını güder.

✍ Halk Demokrasisinin devleti, evrensel ve tek aşamalı seçimle iş başına gelen Halk Konseyleri şeklinde ve demokratik merkeziyetçilik ilkesi temelinde örgütlenecektir.

✍ Halk Devletinde, karşı-devrimin dıştan ve içten gelen saldırı tehlikesine karşı temel silahlı güvence, halkın silahlanmasına dayanan Halk Ordusudur. Halk Ordusu, doğrudan KP'nin önderliğinde, demokratik merkeziyetçilik temelinde örgütlenmiş, gönüllü birlik ve disiplini esas alan ve üretime de katılan, silahlanmış bir halk kitle örgütüdür. Bu ordu uzun süreli Halk Savaşı içinde inşa edilmiş ve çelikleşmiş bir ordu olacaktır.

✍ Demokratik Halk Devrimi ile kurulacak toplumda sınıflar gibi sınıf mücadeleleri de var olacaktır ve toplumsal gelişmenin motoru görevini görecektir. Birincisi, Halk Demokrasisi düzeninde milli burjuvazi sınıfsal varlığını hem iktisadi, hem siyasi, hem de ideolojik alanlarda sürdürecektir. İkincisi, sosyalist dönüşüm ilerledikçe yönetici gücün içindeki bu unsurların kapitalist yola sapma eğilimleri ortaya çıkacaktır. Üçüncüsü, küçük üretim, sürekli olarak kapitalist ilişkileri yeniden-üretiyor olacaktır. Dördüncüsü, uluslararası burjuvazi, gerek dıştan baskı ve saldırılarla ve gerekse içten yıkıcı faaliyetlerle içteki burjuva sınıfına, kapitalist yolculara ve burjuva eğilimlerin beslenmesine sürekli destek sağlıyor olacaktır. Dolayısıyla Halk Demokrasisinde temel mücadele (çelişme) sosyalizm ile kapitalizm arasında olacaktır. Ne var ki bu kez proletarya iktidarda ve yönetici güç olduğundan ve diğer emekçi kitlelerle sağlam bir ittifaka dayandığından burjuvazi karşısında avantajlıdır ve temel çelişmede esas (hakim) yönü oluşturmaktadır.

DHD'nin emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı siyasi ve iktisadi alanlardaki zaferi tamamlayıp pekiştirdikten sonra, proletarya açısından burjuvazi bir "ara sınıf" olmaktan çıkar; proletaryanın mücadele gündemine burjuvazinin sınıfsal varlığının iktisadi ve siyasi alanlarda tasfiyesi konur. Proletaryanın bu sınıfsal mücadeledeki temel politikası kısıtlama ve dönüştürmedir. Bu politika "barışçıl" mücadeleyi esas almaktadır ve burjuvazi açıkça başkaldırmadıkça da geçerli olacaktır. Proletarya-bjruvazi mücadelesi, devrimin "kesintisiz" ve aşamalı devrim" tezi seyrince gelişme içinde, değişik alanlarda yoğunlaşarak tezahür edecektir. Proletaryanın devlet kapitalizmini yerleştirmeye çalıştığı dönem boyunca burjuvazi, kısıtlamaya karşı mücadele edecek ve KP içinde kendi çizgisine yandaşlar bulmaya ve özgürlüklerini genişletmeye çalışacaktır. Bu dönem boyunca proletarya-burjuvazi çelişmesinin temel tezahür biçimi "kısıtlama ile kısıtlamaya karşı koyma" şeklinde olacaktır. Proletaryanın tarımsal küçük üretimi kollektifleştirme ve sosyalist dönüşüme uğratma politikası gündeme geldiğinde de, kent burjuvazisi ve tarım kapitalistleri olan zengin köylüler kooperatifleşmeye karşı koyacaklar, kooperatiflere sızarak onu içten sabote etmeye veya bunu başaramazlarsa onları ele geçirmeye çalışacaklardır. Yani, proletarya-burjuazi çelişmesi bu dönemde esas olarak "kooperatifleşmeyi eski yoksul ve aşağı orta köylünün önderliğinde hızlandırma ile buna karşı koyma" biçiminde tezahür edecektir. Yine proletarya, devlet kapitalizmini sosyalist mülkiyete dönüştürmeye giriştiği zaman burjuvazi buna karşı koyacaktır. burjuvazi, iktisadi açıdan sınıfsal varlığının tasfiyesi ne her yönden karşı koyacağı gibi, siyasi alanda da tasfiyesine (yani halk demokrasisinin tam bir proletarya demokrasisine dönüştürülmesine) karşı koyacaktır.

Bu karşı koyma, proletarya doğru bir siyaset izleyip emekçi kitlelerle ittifakını sağlamca sürdürebildiği ve emperyalizmin dıştan baskı ve tehditlerine güçlü bir şekilde karşı koyabildiği ölçüde şiddet dışı biçimlerle yürütülürse bile, Proletarya partisi, burjuazinin elverişli iç ve dış şartlarda açıkca başkaldıracağını bir an için unutmadan sınıf mücadelesindeki uyanıklığını sürdürür. Yine burjuvazinin bu karşı koymasının KP içinde yankısını bulacağı ve parti içinde kapitalist yolcuların çıkacağını, KP, hiç bir zaman unutmadan parti içi sınıf mücadelesindeki uyanıklığını sürdürür ve KP, burjuvazinin sınıfsal varlığı iktisadi ve siyasi alanda tasfiye edilse bile, ideolojide, küçük burjuva yaşam tarzında ve diğer yasanın etkinliği ortadan kaldırılmadıkça süre giden "burjuva hakkı"nda varlığının köklerini sürdüreceğinin ve sosyalist devrimin zaferinden sonra da yeni bir çelişki olarak gündeme gelen "yönetici-yönetilen" ayrımının yeni bürokrat burjuvazinin maddi temelini oluşturacağının bilincinde hareket ederek sınıf mücadelesini sürdürür.

KP, bu sınıf mücadelelerinde kitle çizgisini hassasiyetle izler. Kitlelerin sınıf mücadelesine seferber edilmesi yalnızca o andaki mücadelenin kazanılması açısından değil, aynı zamanda emekçi kitlelerin ideolojik ve siyasi eğitimin ilerletilerek onların seviyesini, partinin seviyesine doğru geliştirmek şeklindeki temel görev açısından da hayati önem taşır.

✍ Türkiye'de milli mesele, DHD ile çözülecektir. Çok uluslu bir devlet olan Türkiye'de Kürt ulusu ve diğer milliyetler üzerindeki milli baskı ve zulüm, bütün bu milliyetlerden proleter ve diğer emekçilerinin Türk milliyetinden proleter ve emekçilerle toplumsal devrim temelinde birleşmeleri ve kendi iktidarlarını kurmaları ile yıkılacaktır. Halk demokrasisi gerçekleştirildikten sonra, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkını kullanıp kullanmayacağı referandum yoluyla gündeme getirilecektir. Fakat proletaryanın sınıf çıkarı, hangi milliyetten olursa olsun, kendisinin ve halkın birliğini sağlamaktır ve propagandasının temeli de budur. Yeni demokratik devlet, tüm milliyetlere hak eşitliği ilkesi temelinde milli meseleye yaklaşacakur. Eğer Kürt Ulusu ayrılmayı değil de birliği seçerse, bölgesel özerklik temelinde örgütlenebilecek; her milletin kendi dilinde eğitim yapması ve milli kültürünü geliştirmesi garanti altına alınacaktır.

Toplumsal devrim, son çözümlemede yeni insanın yaratılmasıdır. Proleter sınıfın devrimi açısından bu öz daha da büyük bir hayatiyet kazanır. Çünkü sosyalist toplumun yerleşmesini sağlayacak olan "yeni insan", insanlık tarihinin önemli bölümünde hüküm süren, toplumun bir yanda sömürenler ve efendiler, diğer yanda da sömürülenler ve ezilenler şeklinde parçalanmasının yarattığı bütün o inançları, alışkanlıklar ve bilgilenmeler sistemlerini yerle bir ederek ve bu yıkıntıların üzerinde yeniyi kurarak kendisini var edebilecektir. Bundan önceki bütün toplumsal devrimlerde yeni toplumun insanları iktisadi zorunluluğun kör güdüsü altında kendiliğindenci tarzda yaratılmış oldu. Tarihte ilk kez proletarya bilinçle -yani toplumsal gelişmenin yasalarını veren bilimin ışığında- hem dünyayı hem kendisini değiştirerek yeni toplumun insanını yaratmaya girişiyor. Bu ayırıcı özellik, proleter devrimin yalnızca siyasi ve iktisadi bir devrim değil, aynı zamanda bir kültürel devrim de olduğunu ortaya koymaktadır. Proleter devrimin bu üç alanında en zorlu olanı kültürel devrimdir. Çünkü düşman burada bizzat "kendi içimizde"; yani proletarya da dahil olmak üzere doğrudan üreticilerin burjuva toplumunda edindiği alışkanlıkların da, değer yargılarında, dünyaya bakış açılarında ve bir bütün olarak bilimi kavrayışlarındaki eksikliklerinde yaşamaktadır; çünkü, bu alandaki devrimci dönüşümler siyasi ve iktisadi alanlardakinden çok daha uzun ve inatçı bir karşı koyuşu alt etmek zorundadırlar; çünkü kültür devrimi şiddet kullanarak değil, ancak ve ancak zorlu bir ideolojik mücadele ile zafere ulaştırılabilir. Proletaryanın kültür alanındaki tarihi misyonu o ki; hem kapitalizmden devralınan toplumun tümünü hem de kendisini değiştirerek yaratacağı "yeni insan", bireyci değil, ortaklaşmacı olsun, dünyayı bir takım bilim dışı ve anti-bilimsel inançlar ve değer yargıları yoluyla değil, bilimin ışığında ve kendi yaratıcı eylemi içinde kavrasın, böylece kendi toplumsal yaşantısının her alanda doğrudan söz sahibi olabilsin ve bütün bu temel üzerinde bireysel yeteneklerini çok çeşitli yönlerde özgürce geliştirebilsin.

Bu yeni insan türü yaratılmadıkça, proleter devrimin diğer alanlardaki kazanımları nihai kalıcılığa ulaşamaz.

✍ Türkiye proletaryası açısından DHD sosyalizme ve nihai amaç olan komünist topluma giden yolda ilk adımı simgeliyorsa, bu kültür alanındaki devrimci mücadele içinde geçerlidir. Yaratılması için mücadele vereceğimiz Devrimci Demokratik Halk Kültürü henüz proletarya kültürü değildir; fakat onun öncülüğünü yaptığı, sürekli bir devrimci gelişme içinde olan ve bugünün egemen kültürü olan emperyalist-feodal kültür kırmasını yıkan bir kültür olacaktır. O emperaylist-feodal kültür ki, emperyalist kültürün en yoz ve kokuşmuş yanlarını almış, feodalizmin kaderciliği ve uyuşukluğu ile kolkola geçirmiştir. O emperyalist ideolojik kokuşmuşluk ki, anamalcılığın bireyci çıkarcılığını toplumunumuzda kap-kaççılığın, köşe dönmeciliğin baş tacı edildiği ve kadından insan onuruna kadar herşeyin metalaşurıldığı bir uç noktaya vardırmış, emperyalizme uşaklık ruhunu ve ülkemizdeki diğer ulusları yok sayan Kemalist ırkçılığı milliyetçilik adına yutturmuş; toplumumuzun bilimsel hayatını toplumun gelişme ihtiyaçlarından kopuk, parçacı, programcı ve emperyalizme bağlı bir zemine hapsetmiştir. O feodal kadercilik ki, hala milyonlarca köylüyü, işçiyi ve diğer emekçileri durumlarını tevekkülle karşılamaya itmekte, din afyonuyla uyutmakta, koyun gibi güdülme mentalitesi aşılamakta, kadınları aile içinde feodal bir köle derekesinde tutulmaktadır. Birbiriyle taban tabana zıt gibi görünen emperyalist ve feodal kültürel sistemler, tarihsel açıdan vadelerini doldurmuş olmaları özellikleriyle toplumsal dinamikleri engelleme noktasında, gericilik kampında birleşmektedirler.Bu kozmopolit ve karma emperyalist-feodal kültür, yarı-sömürge, yarı-feodal üretim tarzını, siyasasını ve toplumsal yaşantısını ayakta tutacak mentaliteyi her an yeniden üretmekle yükümlüdür. Kültür cephesindeki mücadelemizin ilk hedefi, daha iktidarı ele geçirmeden önce başlayarak bu kültürel boyunduruğu kırıp atmak ve anti-emperyalist, anti-feodal ve emeğin özgürleşmesini ön planda tutan devrimci bir halk kültürünü geliştirmektedir.

✍ En genel ifadesiyle kültür, toplumun bir bütün olarak kendisini algılayış ve biliş biçimidir; yani üretimine, sosyal yaşantısına ve siyasal varlığına ilişkin bakış açısının, bilgilerinin ve değer yargılarının bütünlüğüdür. Kuşkusuz sınıfsal çizgilerle bölünmüş toplumlarda, genel kültür de, insan gruplarının üretimde aldıkları role göre biçimlenmiş sınıfsal kültürlerle şu ya da bu oranda bölünmüştür. Devrimci Demokratik Halk Kültürü de bu durumun kaçınılmaz olarak yansıtacaktır. Partimiz, anti-emperyalist, anti-feodal ve emeğin özgürleştirilmesini ön planda tutan devrimci halk kültürünün bir bütün olarak geliştirmeye ve halk sınıflarını bu ortak kültür içinde toplamaya çalışırken, kuşkusuz diğer sınıfların kültürel farklılaşmalarına karşı da farklı politikalar izleyecektir.

Partimiz, D.Halk Kültürünün oturmuş ve sınıfsal çelişkilerden azade bir kültür olmadığını ve eğer sürekli ileri doğru atılım yapmazsa burjuva bir kültüre dönüşebileceğini bilerek, bu kültürün bir öğesi durumundaki proleter kültürü geliştirmeye ve onu devrimci halk kültürünü ileriye doğru çeken lokomatif olarak yerleştirmeye özel önem verecektir. Proleter kültürün geliştirilmesi demek, aynı zamanda burjuva kültürle ölümcül bir mücadeleye girişmek, kırın ve kentin emekçi yığınlarını burjuva kültürün etkisinden kurtarıp proleter kültüre doğru çekmek ve devrimin siyasi ve iktisadi alanlarda gerçekleştireceği sosyalist dönüşümle birlikte, halk kültürünün sosyalist kültüre dönüştürmek demek olacaktır.

Partimiz, devrimci kültürel gelişmenin çok yönlü ve çok uzun süreli bir mücadeleyi öngördüğünün bilincindedir. Bu uzun soluklu mücadelede proletarya, öncelikle emperyalist-feodal kırması gerici kültürü yok edebilmek, kendisini ve emekçi kitlelerini burjuva kültürünün etkisinden özgürleştirebilmek ve proletarya kültürünü geliştirebilmek için; bir yandan emekçi kitlelerin iktisadi ve siyasi yönetime katılmalarını, bunun için de bu alanlarda bilimle donanmalarını ve proleter demokrasinin alışkanlıklarını sınıf mücadelesinin pratiği içinde edinmelerini, diğer yandan da kitlelere devrimci sanat ve bilim alanında hizmet sunacak yeni aydınlar kitlesini yaratmayı hedefler. Bu hedeflerin gerçekleştirilmesi için benimsenecek araç ve yöntemleri şu alt başlıklarda özetleyebiliriz:

✍ Toplumumuzda proletarya ve diğer emekçi sınıflar bilimden yoksun bırakılmış üretimlerini sürdürebilmeleri için gerekli asgari ölçüdeki bilgi parçacıklarının ötesinde, doğa ve özellikle de toplum bilimlerini öğrenme ve hele de yaratma hakkından mahrum edilmişlerdir. Egemen sınıfların ve onların aydınlarının ilimi kendi tekellerinin altına almalarının amacı açıktır: Proleterlerin ve diğer doğrudan üreticilerin,e gemenlerin asalaklığını ve toplumsal gereksizliklerini tam olarak kavramasını engellememek ve bilimin gelişimini kösteklemek. Dolayısıyla devrimci halk kültürünün gelişmesini sağlayacak temel araçlardan biri, emekçi kitlelerin hızla eğitilmesi, doğa ve toplum bilimleriyle donatılmasıdır. Ne var ki, devrimci eğitim, içeriği gibi biçimi açısından da devrimci olmak zorundadır. Bunun için:

* Eğitimin genel ve parasız olarak sağlanması;
* Eğitimin toplumsal ihtiyaçlara göre planlanması; bir yandan toplumsal ihtiyaçlara göre insanlar eğitim dallarına dağılırken, diğer yandan da kişilerin yeteneklerine göre ihtiyaç alanlarına dağıtımının gerçekleştirilmesi;
* Eğitimde teori ile pratiğin birleştirilmesi; eğitim kurumları ile öğretim alanlarının örganik bütünlüğünün sağlanması,
* Bireysel başarıyı ve ezberciliği temel alan eğitim sisteminin kaldırılarak, yaratıcıyı öğrenmeyi ve kollektif başarıyı temel alan bir eğitim sisteminin kurulması,
* İşçi ve diğer emekçilerin eğitimi için halk üniversitelere kadar uzanan bir dizi okul açılması,
* Türkiye'deki her milletin ve milli azınlığın kendi dilinde eğitim yapma olanağı sağlanması,
* Kadınların eğitimine özel önem verilmesi,
* Bütün çalışan kadınların çocukları için kreşler açılması, ayrıca tüm çocukların, ana okullarından başlayarak sağlıklı bir biçimde yetiştirilmelerine özel önem verilmesi.
* Formel eğitim, yeni toplumsal yaşam tarzının yaratılabilmesi için gerekli eğitimin bir yönünü teşkil eder: diğer yandan ise, emekçi kitlelerin üretime ve siyasete fiilen katılmalarını sağlayacak araç ve yöntemlerin geliştirilmesi sorunu vardır. Emekçi yığınları, ancak üretime ve siyasete her seviyede aktif olarak katılarak kendi yaşamlarının gerçek efendileri haline gelebilirler. Bunun için:
* Emekçi kitlelerin her alan ve seviyede örgütlenmesinin özgürleştirilmesi, özellikle de sendikaların, kadın ve gençlik ör gütlerinin cesaretlendirilmesi,
* Basın ve söz özgürlüğünün emekçi kitlelerce en geniş biçimde kullanılması için önderliğin ve desteğin sağlanması,
* Gerek ülke çapında ve gerekse daha alt seviyelerde, üretimde ve siyatte saptanacak politikaların kitlelerce en geniş biçimde tartışılmasının sağlanması,
* Emekçilerin yönetime katılmalarını sağlayacak araç ve yöntemlerin her seviyede geliştirilmesine çalışılması,
* Yeni kültürün geliştirilmesinde devrimci sanat çok önemli bir rol oynayacaktır. Bilim, devrimcidir. Bilim, gerçeklik dediğimiz, maddenin hareketinin nedenlerini, ilişkilerini biçimleri ve yönünü ortaya çıkartır, madde üzerinde insanoğlunun bilinçle etken olmasını sağlar ve bu nedenle devrimcidir. Sanat, bilimsel olanı sezgi seviyesinde kavrayan ve bu kavranışı estetikle berkitilmiş bir sosyal güce dönüştüren bir uğraş olduğu ölçüde devrimcidir. Sanat, toplumsal gelişmenin hareketliliği içinde doğup, onu geliştiren bir emek olduğu ölçüde devrimcidir. Öyle bir sanat ki, kendine özgü eleştiriyle eskiyi, tutucuyu ve yitip gitmeye mahkum olanı gözler önüne serer, onunla çatışma halinde olan, gerçekliğin özündeki yeniyi sezip onu geliştirir vei bu içeriği, bilimsel önermelerin erişemediği iç dünyalara, veri toplumla sınırlı fakat sürekli bir sınırı zorlayan bir mükemmellik arayışındaki estetiğin kavrayıcı ve kavratıcı gücü aracılığıyla mal eder. Açıktır ki, devrimci sanat, toplumdaki yeni olanla, bu yeniyi temsil eden sınıfsal güçlerle denk düşer; bu nedenle devrimci sanat da sınıfsaldır. Proletarya dışındaki sınıflar, devrimci rol oynadıkları

dönemlerde sanatlarının devrimci olduğunu kabul etselerde sınıfsal olmadığını, evrensel olduğunu iddia edegelmişlerdir. Bu, yalnızca onların sanatının, kendisinin tam bir bilince varamadığını ve/veya diğer sınıfların bu bilince varmasını istemediklerini ortaya koyar. Proletarya ise, sanatın hem devrimci hem de proleter olduğunu açıkça ortaya koyar.

Demokratik Halk Devrimine katılan sınıfların sanat anlayışları, uğraşları ve ürünleri genel bir devrimci sanat cephesinde birleşebilir ve birleştirilmelidir. Bu proletaryanın programının bir yüzüdür. Diğer yüzde ise, sınıf sanatlarının farklılığının bilincinde olmak; işçi sınıfının karşıtı olan burjuvazinin sanatının ara sınıfların üzerindeki etkisinin yıkılıp aşılmasını sağlamak ve bu mücadele içinde proleter sanatı geliştirip egemen kılmak vardır. Partimiz, DHD boyunca ve halk iktidarı kurulduktan sonra, devrimci sanat cephesinin oluşması, gelişmesi ve kitlelere en geniş biçimde ulaşması ve onları içine çekmesi için gerekli imkanların ve önderliğin sağlanmasını öngörür. Partimiz, sanat cephesindeki birlik içinde, proleter sanatın bağımsız gelişimini ve burjuva sanata karşı mücadelesini ütizlikle korur.

* Kültür alanındaki devrimin tayın edici bir parçası ve ilerletücisi, kadınların kurtuluşu ile ilgilidir. Kadın emeği, toplumsal emeğin yarısı olduğu halde, bütün sömürüye dayanan toplumlarda kadının yazgısı, sınıfsal baskı ve sömürünün yanısıra ve onun bütünleyici bir parçası olarak erkek egemenliği ve sömürüsü altında olmak olageldi. Kadının, hangi sınıftan olursa olsun erkeğe iktisaden bağımlı kılınması, onun, erkek dünyasının basit bir seks objesi, yeni mülk sahiplerinin ya da yeni emek kölelerinin üreticisi, ikinci sınıf bir vatandaş ve/veya iki kez sömürülen bir emek kölesi olmasına yol açtı. Kadınların bu durumdan kurtulabilmelerinin ön koşulu hiç kuşkusuz onların iktisadi özgürlüğe kavuşmalarıdır. DHD ile kadınların üretime açık bir biçimde katılmalarının önündeki tüm hukuksal engeller kaldırılacak ve bu katılımı destekleyip cesaretlendirecek maddi önlemler alınacaktır. Ancak, bu "ailenin proleteri" dediğimiz kadının, erkeğe her alandaki kölece bağlanmışlığından kurtulmasında gerçekleştirilmesi "kolay" olan adımdır. Kadının kurtuluşu gerçek anlamda bunu belirtecek bir kültürel devrimle mümkün olacak tır. Çünkü sınıflı ve sömürüye dayanan tüm toplumlarda egemen kültür "erkek kültürü" olagelmiştir ve kadının bu "erkek kültürü"nü hem kendi içinde hem de toplumda aşmadıkça özgürleşemeyecektir.

Kadın sorunu açısından bakıldığında bugünün yarı-burjuva, yarı-feodal toplumu bir "imamevi"dir; kadının hapsedildiği hücrenin kapısında da "burjuva-feodal aile" levhası asılıdır. Bu aile kadının cinselliğinin, emek gücünün ve giderek ruhunun, ona erkeğin bir lütfu gibi sunulan "hayat güvencesi" karşılığında satın alınması temelinde kurulmuştur. Genel olarak bu ailede kadın, erkeğin cinsel malı, erkeğin sınıfının yeni mensuplarının üreticisi, erkeğin ve çocuklarının hizmet kölesi ve yeri mutfak-yatak ikilemi ile belirlenmiş ikinci sınıf "vatandaş"ıdır. Ve bu aile bir yandan din ve törelerle diğer yandan da evlilik yasaları ile kutsanmıştır. Bu "kutsal aile" yerle bir edilmedikçe kadının kurtuluşu mümkün değildir. Bu "kutsal aile"nin yerle bir edilmesi öyle kolay bir iş değildir. Kadının yeni toplumda üretime siyasete ve toplumsal yaşamının diğer alanlarına katılmasının önündeki yasal engellerin kaldırılması burjuva-feodal ailenin temelini sarsar; ama yüzyılların toplumsal alışkanlıkları ve ideolojik yargıları ile güçlendirilmiş bu kafa, yeni bir yaşam tarzı kadın ve erkek bireylere mal edilmedikçe ayakta durmaya devam eder. O halde sorun bir kültür devrimi sorunudur, erkeğin ve kadının eğitimi sonucudur-yalnızca formel eğitim değil, ama ondan önce sosyal-pratik içinde ve mücadele neticesinde sağlanacak bir eğitim. Yeni Demokratik toplumda evlilik korumu ve aile devam edecektir, ama eski ailenin yatsınması olarak ortaya çıkacaktır. Öyle bir aile ki, bireylerin iktisadi ve toplumsal çıkarları temelinde değil de, karşılıklı sevgi, saygı ve yaşamı paylaşma arzusu temelinde kurulacak ve bu temel varlığını korudukça sürebilecek olan eşit ve özgür bir birlik. Ve bu aileyi özgürce kurmak kadar yine özgürce sona erdirme hakkı...

Kadının omuzlarından "aile köleliği" yükünün kaldırılması için, eğitim ve ideolojik yönden kalıba dökme uzun bir süreç işidir. Bu mücadele de kadın, örgütlenmek ve örgütlü mücadele ile yeni toplumun her alanındaki yerini almak ve sağlamlaştırmak zorundadır. Kadının bu kavgası, proleter kavganın bir parçasıdır ve onun önderliğinde şimdiden gelişip güçlenecektir.

Fakat bunun yanısıra, kadın aile çerçevesine hapseden işlerde bilinçle giderilmek zorundadır. Kültürel eğitim yoluyla erkeğin, aile içi işlerin sorumluluğuna ortak olması tek başına yetmez. Ev işleri ve çocuk yetiştirme, bu işlevlerin içinde en önemlisidir ve kadının ayakbağlarıdır. Amaç, bu tür işlerin bir yandan üretici güçlerin gelişmesiyle kolaylaştırılması ve diğer yandan da toplumsallaştırılmasıdır.

Yeni Demokratik toplumun erkek ve kadın emekçileri (özellikle de işçiler) ortak aşevleri, çamaşırhaneler, çocuk kreşleri, ana okulları, ortak oyun alanları vb. örgütlenmeler yaratıp geliştirerek "aile"nin bu kısıtlayıcı yönlerini de aşmayı öğreneceklerdir.

Toplumumuzda "kutsal aile" yine onun kadar kutsanmış bir kurumu öngörür: Fahişelik ve zina. Proleter ahlak, fahişeliği salt para karşılığında kadınların cinselliklerini pazarlaması olarak almaz; bu açık fahişeliğin ötesinde erkeğin "metresi", "dost" tutmasını aileye, "kuma","kapatma" getirmesi de fahişeliğin bir parçası olarak bir yandan kadın nüfusumuzu aşağılayan, diğer yandan da erkek ile kadın arasındaki sevgiyi bayağılaştıran bir kurum olarak görür. Bir toplumsal olgu olarak fahişelik ve zina bir yandan erkeğin kadını cinsel nesne olarak görmesi ve kadının da iktisadi bağımlılık nedeniyle bu role boyun eğmesinden kaynaklanıyorsa, diğer yandan da özel mülkiyet ilişkilerinin koruyucusu ve yeniden üreticisi "kutsal aile"nin erkek ve kadının özgür birliğini dıştalamasından kaynaklanıyor. Yeni Demokratik top lumda kadının iktisadi özgürlüğünü kazanması ve yeni tip ailenin gerçekleşmesi ile birlikte, fahişeliğin ve zinanın toplumsal temeli yıkılacaktır. D.H. iktidarı, bugünün "fahişe" olarak resmen veya fiilen damgalanmış kadınların rehabilitasyon geçirerek yeni toplu mun kadın emekçileri haline getürecek ve fahişelik kurumunu engelleyecek yasal önlemleri de alacaktır.

* Emperalist-feodal kültürün yerle bir edilip, devrimci halk kültürünün inşa edilmesi ve bunun giderek proleter kültüre dönüştürülmesi mücadelesi, yeni bir aydınlar ordusu yaratmadan kazanılamaz. Aydınlar, bir sınıf değildir ve her zaman için bir toplumsal sınıfa dayanmak zorunda kalmışlardır. Ne var ki, kapitalizm öncesi toplumlarda "aydın" ya mülk sahibi sınıftan hiç ayrışmamıştı, ya da bir kast olarak sınıflaşıp egemen sınıfların bir parçasını oluşturmuşlardı. Burjuva toplumunun doğuşuyla birlikte, mülk sahibi sınıfların dışında, fakat onun hizmetinde bir tabaka olarak bir aydınlar tabakası oluştu. Bu toplumsal tabaka hem burjuvazinin üretim ve yönetim işini para karşılığı üstlendi, hem de bu üretim ve yönetim için gerekli bilgileri üretti. Aydın, sayıca az özel sermayeder adına üretimi ve yönetimi üstlendiği ölçüde, doğrudan üretiyciye karşı sermaye safında yer tuttu, fakat (esas olan bu yanın ötesinde) sermayenin ücretli hizmetkarı olduğu ölçüde de ona karşı biçimlendi. Burjuva toplum tarihsel olarak vadesini doldurup hem üretici güçlerin gelişmesinin önüne engel olarak dikilip, hem de toplumsal kokuşmaya yol açınca aydınlar tabakasında bunalımlı bir açmaza düştü: Bir yanda aydınların toplumsal gelişmesi, hem alt yapıda hem de üst yapıda ilerletici olmak şeklinde eski toplumsal fonksiyonunu yitirmeleri, diğer andan da sermaye safında kazandıkları yaşam tarzı, kültürel değerler ve doğrudan üreticiden ayrıcalıkları derin bir çelişki oluşturdu. Aydınların bu iç çelişkisi bir açmazdır, bunalımdır. Çünkü çözümü aydının elinde değildir. Çözüm proletaryının önderlik ettiği toplumsal devrimdedir. Ne var ki, yeni toplumda da eski aydın tabaka, bu kez ters taraftan aynı açmazı sürdürür. Şimdi eski aydın, artık toplumsal gelişmede pasif rol oynayarak varlık nedinini olumlamış olur, ama diğer yandan eski alışkanlıklarını ve ayrıcalıklarını koruma güdüsü onun bu olumlu aktivitesini engeller; yeni iktidarın asıl sahipleri olan doğrudan üretici sınıflara dayanması gerekirken onlarla bütünleşmesini önler. İşçi sınıfı ve onun müttefiki emek-

çi sınıflar DHD'ni sürdürebilmek ve onu sosyalist devrime dönüştürebilmek için kendi aydın tabakalarını yaratmak zorundadırlar. Bu, bir yandan eski aydınları yeniden kalıba dökmek ve diğer yandan yeni aydınları yetiştirmekle başarılabilecektir. Yeniden kalıba dökmek demek, aydınların eski toplumsal edinimleri ile ideolojik mücadele ve onları üretime katarak eğitme demektir. Yeni aydının yaratılması ise, doğrudan üreticinin aynı zamanda bir aydın haline gelmesini sağlamak demektir. Aydın sorununda kültür devrimi politikamızın özü budur.

* Kültürel alandaki sınıf mücadeleleri komünist toplumu kadar süregidecek olan, uzun soluklu bir devrimci mücadeledir. Bu mücadelede zafer,yine partimiz önderliğindeki kitlelerin eseri olacakur. İşçi ve diğer emekçi yığınları ideoloji, bilim, sanat ve toplumsal alışkanlıklar alanında sürdürülecek sınıfsal mücadelelere bizzat katılmak ve bu sosyal pratik içinde kültürel düşmanını tanımak, onun alternatifini öğrenmek ve üretmek zorundadır. Komünist toplumun bir özelliği olarak yığınların bilinç ve kültür seviyesinin partinin seviyesine yükselmesi ve Partiye duyulan ihtiyacın bu alanda da ortadan kalkması, ancak bu, sosyal pratik ile birleştirilen bir eğitimle mümkündür. Kitlelerin devrimcileştirilmesinin en iyi ve topyekün örneği Çin Büyük Proleter Kültür Devrimidir. BPKD, kültürel devrimde kitle mücadelesinin, sosyalist dönüşüm tamamlandıktan sonra nasıl yürüyebileceğinin şanlı bir örneğidir. Demokratik Halk İktidarı altında da kültür devriminin tüm emekçi yığınlarını kucaklayacak momentleri çıkabilecektir.

Demokratik Halk Devriminin Yolu

Her siyasi devrimin temel sorunu, iktidarın nasıl ele geçirileceği sorunudur. Bu soruya verilen cevap, ML'leri her renkten revizyonizm ve oportünizmden ayıran temel kıstaslardan biri olagelmiştir. "Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağı"nda, emperyalizmin ve ona bağımlı ülkelerdeki uşaklığını yapan gerici sınıfların devletleri, merkezileşmiş tam bir militer güç haline gelmişlerdir. Dünya gericiliğinin iktidar aygıtları olan bu militer-bürokratik devletleri, devrimci şiddete başvurmadan tasfiye etmek ve onun yerine devrimci iktidar aygıtları kurmak genel kural olarak imkansız hale gelmiştir. Bu nedenle çağımızda, toplumsal devrimin ancak şiddete dayanarak başarılabileceğini kabul etmeyen, gerçekte devrimci değildir.

İktidarın, kitlelerin devrimci şiddetinin örgütlenip karşı-devrimci şiddeti yerle bir etmesiyle ele geçirebileceğini söylemek genel bir ML önermedir, ama ülkemiz açısından bu genel kabul yetersizdir. Daha da somutlaştırırsak, ülkemizde halk kitlelerinin devrimci şiddetinin hangi araç ve süreçlerle karşı-devrimci terörü altedecek hale gelebileceğini, getirebileceğini görmek ve ortaya koymak devrimimizin zaferi için şarttır. Buradaki "hangi yoldan?" sorusunun, yani "DHD'nin yolu" sorusunun çözümü olarak partimiz, "halkın uzun süreli silahlı mücadelesi, Halk Savaşı" cevabını vermektedir.

Toplumsal bir devrimin hangi yoldan geçerek siyasi iktidar sorununu çözebileceği, o toplumun tarihsel ve toplumsal koşullarına göre belirlenir. Proletarya partisinin görevi, bu koşulları doğru bir şekilde değerlendirip strateji ve taktiklerini geliştirmek, sınıf kitlelerini siyasi mücadeleye seferber etmek ve sonunda iktidarı karşı-devrimden almaktadır. Soruna doğmatik bir tarzda bakmamakla birlikte, devrim stratejileri açısından çağımızın toplumsal devrimlerini ikiye ayırmak mümkündür.

Emperyalist ve kapitalist toplumlarda devrim genel olarak, uzun süreli bir "barışçıl" hazırlık döneminden geçer. Bu dönemde KP, devrimci programının propagandası yoluyla işçi sınıfının ve diğer emekçilerin ileri bilinçli unsurlarını öncü müfrezeye kazanır, kitlelerin günlük mücadelelerine katılarak onları partinin etki alanı içine çeker. KP bu amaçla, siyasal düzenin kurumlarını en geniş biçimde kullanmaktan çekinmez. Kitlelerin gerek ekonomik-demokratik ve gerekse siyasi mücadelelerine önderlik ederek onlara iktidar sorununun devrimci çözüm alternatifini kavratmaya ve onları iktidarı almak için hazırlamaya çalışır. Böyle ülkelerde kitlelerin devrimci şiddetinin iktidarı ele almak üzere örgütlenip harekete geçirilmesi, iktisadi-siyasi bir kriz netücesinde doğacak devrimci durum anını doğru tespit edip, siyasi mücadeleyi ayaklanma düzeyine sıçratmakla, bunun için işçileri ve diğer emekçileri sovyetler şeklinde örgütlemekle gündeme gelir. Özellikle bu strateji genel ayaklanma stratejisidir.

Toprak devriminin temel sorun olduğu ve/veya emperyalist işgal şartlarının yaşandığı bir bağımlı ülkede ise, genel olarak devrimin gelişme ve zafere ulaşma yolu, yukarda belirt tiğimiz ülkelerdekinden farklı bir yol izler. Bu tür ülkelerin içinde bulundukları koşullar, genel ayaklanma stratejisini geçersiz kılar ve devrimin yolu olarak Halk Savaşını gündeme getirir.

Yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'de bu ikinci tür ülkelerden biridir.Devrimimizin ilk aşaması, özünü toprak devriminin oluşturduğu anti-emperyalist demokratik devrimdir. Devrimimizin iki temel özelliği olan toprak devrimi ve anti-emperyalist devrimin her ikisi de özünde köylü meselesidir. Bu nedenledir ki, DHD'inde temel güçtür ve devrim esas olarak köylülerin savaşına dayanmak zorundadır. bu birincisi. Toplumumuzun ikinci özelliği de, siyasi demokrasinin yokluğudur. Karşı-devrim, faşist bir devlet aygıtı ile iktidarını korumakta ve halkın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesini silahla bastırmaktadır. T.C. kurulduğundan beri Türk egemen sınıfları halkın karşısında silahla dikilmişlerdir ve bu durum devrimimizin temel özelliklerinden biridir. Bu koşullarda, halk kitlelerini silahlı olmayan yollardan iktidar için hazırlamak ve örgütlendirmek mümkün değildir. Üçüncü olarak da, ülkemizde devrim ile karşı-devrimin güç ilişkileri eşit bir gelişme göstermemektedir. Bir yandan feodalizmin varlığı nedeniyle nüfusun çoğunluğunun köylü olması ve işçi sınıfının görece zayıflığı, diğer yandan emperyalizmin ve onun uşağı faşist devletin gücünün ağırlığının şehirlerde toplanmış olması ve geri kırlık bölgelerdeki denetimin zayıflığı, devrim ile karşı-devrim arasındaki güç ilişkilerini şehirlerde karşı-devrimin, kırlarda ise devrimin lehine şekillendirmektedir.

Bütün bu koşulların stratejik açıdan değerlendirilmesi, Türkiye'de devrim yolunun; proletaryanın önderliğinde ve temel güç olarak köylülüğe dayanan uzun süreli bir silahlı mücadeleyle iktidarı parça parça kırlardan şehirlere doğru ele geçirmek olduğunu ortaya koyar.

Halk savaşı, kapitalist gelişmelerin şafağında başta köylüler olmak üzere emekçi halkın yürüttüğü feodal despotlara ve yabancı ulusların işgaline karşı yeni bir savaş biçimi olarak çok uzun bir tarihi geçmişe sahiptir. İlk kez Marks, topyekün seferber olarak güçlü yabancı işgalcileri uzun süreli bir yıpratma ile yenmesine dayanan yeni bir savaş biçimi olarak "Halk Savaşı"ndan sözetmiştir. Daha sonra Mao Zedung, Çin devriminin pratiğine de dayanarak, proletarya önderliğinde feodalizme ve emperyalizme karşı yürütülen Halk Savaşının teorik irdelemesini, strateji ve taktiklerini geliştirdi. Köylü yığınlarının yüzyıllardır kendiliğinden uyguladıkları bu savaş biçimi, proletaryanın bilimsel öğretisi ile birleşince, yenilmez bir güç haline geldi ve toplumsal devrim pratikleriyle kendisini ispatladı, ispatlıyor.

* Halk Savaşı, silahsız ve örgütsüz bir halkın, silahlı ve örgütlü güçlü düşmanlarını yenme yolu ve sanatıdır. Halk savaşı, uzatmaktan ve yaymaktan yanadır, düşman ise kısa zamanda savaşı bitirmeyi amaçlar. Çünkü halkın savaşının temel özelliği, güçlü düşmanı yıpratmak, parça parça yok etmek ve bu müc dele içinde halk ordusunu adım adım güçlendirmektir.

* Halk savaşı, özünde bir köylü savaşıdır. Halk ordusunun temel insan kaynağını köylülük sağlayacak, savaşın temel alanları da kırlık bölgeler olacaktır.

* Halk Savaşının temel stratejisi, kırlık bölgelerde kurtarılmış alanlar yaratmak, buralarda devrimci halk iktidarının temellerini atmak; bu üslere dayanarak uzun süreli yıpratma savaşını yurt sathına yaymak; giderek şehirleri kırlardan kuşatmak ve iktidarı böylece parça parça ele geçirmektir. Ülkemizde kurtarılmış alanlar -Kızıl siyasi iktidarlar- yaratabilmenin ve yaşatabilmenin objektif koşulları mevcuttur. Bunlar a) Sağlam bir kitle temeline sahip geri kırlık alanların varlığı, b) bu bölgelerin kendi kendine yetecek bir ekonomik temele sahip olması, c) arazinin askeri harekata elverişli olması, d) Doğru ML siyasi ideolojik çizgisi olan partinin ve güçlü bir kızıl ordunun varlığı.

* Halk savaşı yalnızca askeri bir strateji değildir. O, aynı zamanda ülkemizde, emekçi kitleleri örgütlemenin, siyasi eğitiminden geçirmenin ve iktidarı tüm ülkede ele almaya hazırlamanın yoludur. Halk savaşı, yıpratma savaşının, üretimle, eğitimle, siyasi iktidarı kullanma ile pekiştirildiği ve kaynaştırıldığı topyekün bir faaliyettir. Dolasıyısıyla Halk Ordusu da salt askeri harekat yapan bir örgüt değil, partinin önderliğinde kendi kendini siyasi açıdan eğiten, üretime katılan, köylüleri toprak devrimine seferber eden ve kızıl siyasi iktidar alanlarında halkın yeni demokratik toplumun ilk örneklerini kurmasına yardım eden bir kitle örgütüdür.

* Halk savaşı üç stratejik dönemden oluşur: Birinci dönem, stratejik savunma dönemidir. Bu dönemde henüz halkın silahlı gücü oluşma aşamasındadır ve düşmanın ağır bir baskısı altındadır. Bu dönemde stratejik savunmada esas olan taktik saldırılardır. Ordunun örgütlenme biçimi gerilla birlikleri ve askeri faaliyetin biçimi de gerilla savaşıdır. Parti önderliğindeki halk ordusunun ilk çekirdekleri, gerilla mücadelesi içinde zayıftan güçlüye, küçükten büyüğe doğru güçlenerek, düşmandan aldıklarıyla silahlanacak, gerilla üst bölgeleri kuracak, buralarda köylüleri milisler şeklinde ve savaşın ihtiyaç duyduğu diğer örgüt biçimleri içinde örgütlenecek, karşı-devrimci otoriteyi sarsıp yerine devrimci otoriteyi tesis etmeye başlayacaktır. İkinci dönem stratejik denge dönimidir. Bu dönemin özelliği, devrim ile karşı-devrim arasındaki stratejik güç ilişkisinin bir denge durumuna ulaşmış olmasıdır. Bu dönemde gerilla üst bölgeleri kurtarılmış alanlara dönüştürülmüş, bu alanlarda işçi-köylü temel ittifakına dayanan halk iktidarları kurulmuş, toprak devrimi gündeme getirilmiş, halkın iktisadi faaliyeti yeniden örgütlendirilmiş; halk ordusu, gerilla birliklerinin yanısıra düzenli orduya dönüşmeye başlamış ve savaş biçimi de, gerilla mücadelesiyle düzenli birliklerin harekatının birleştirildiği bir oynak savaş haline gelmiş olacaktır. Üçüncü dönem, stratejik saaldırı dönemidir. Bu dönemde, uzun süreli savaş içinde inşa edilen halk ordusu, düşmana karşı stratejik üstünlük sağlamıştır ve kızıl siyasi iktidar alanlarına dayanarak, karşı-devrimin yuvalandığı şehirleri kuşatma altına almıştır. Kurtarılmış alanlarda, Devrimci Halk Cephesinin ikdidar aygıtları olarak Demokratik Halk Devleti önemli bir deney birikimine sahip olmuş, toprak sorunu çözülmüş ve yeni iktisadi düzenin temelleri atılmıştır. Parti, düşmanın elindeki şehir ve alanlarda ayaklanmalar düzenlemek ve iktidarı tüm ülkede ele almak uğraşı içine girmiştir.

* Halk savaşı, kuşkusuz burada ana hattı koyulan gelişme sürecindeki gibi düz bir hat izlemeyekcektir. İnişler ve çıkışlar, ileri atılımlar ve geri çekilmeler, yenilgiler ve zaferler şeklinde zor ve uzun bir mücadele olacakur. Bu zorlu mücadelenin zaferinin garantisi proletarya partisinin önderliğidir. Bu önderlik sayesindedir ki, halk sınıfları arasındaki ittifak ilkeli bir temelde sürdürülebilir; savaşın kazanımları siyasi ve iktisadi kazanımlara dönüştürelebilir. Savaşın somut gelişme biçimine göre gerilla savaşından, ayaklanmalara kadar çok çeşitli mücadele biçimleri en iyi şekilde kullanılabilir, kitlelerin siyasi ve kültürel eğitimi ilerletilebilir, kısacası savaş içinde yeni bir toplum yaratılabilir. Partinin önderliği olmadığı takdirde, savaşın zafere ulaşması, ulaşsa da emekçi sınıfların, zaferin meyvelerini siyasi ve iktisadi alandaki kazanımlara dönüştürmesi imkansız olacakur. Ezilen halkların yüzyıllardır süregelen pratiğinden edindiğimiz ders budur.

KEMALİZM

Kemalizm konusunda 50 yıllık kör suskunluğu parçalayan yegane örgüt, Kaypakkaya'nın temel görüşlerini kendisine rehber edinen TKP/ML'dir.

Yığınlar, emekçiler katı ve en içler acısı da Türkiye Devrimci Hareketi onyıllarca Kemalizmin kuyruğunda ilerledi. Gençlik ve aydınlar Kemalist ideolojinin esiri oldu. Her yanda Kemalizme teslimiyet egemendi.

Kemalizme ilerici, devrimcmi payeler biçiliyor, herkes daha çok Kemalist gözükmek için birbiriyle yarışıyordu. Küçük-burjuva "sol" örgütler bile Kemalizm karşısında ellerini iki yana düşürüyor ve ona devrimcilik yakıştırıyorlardı. Bunların başında gelenlerden birisi Mahir Çayan'dı.

Kemalizm hayranlığının her yanı sarıp sarmaladığı bir ortamda, ruhların Kemalizm ateşiyle onyıllarca ateşlendiği bir sürecin yaşandığı bir dönemde, Kaypakkaya, komünist bir itiş postulatıyla Kemalizmi kapı dışarı etti. kemalizme var gücüyle yüklendi, yılların suskunluğunu, çöl sessizliğini bozdu.

Kaypakkaya'nın, dolayısıyla Partimiz TKP/ML'nin Kemalizme ilişkin tezleri özetle şöyledir:

a) Kemalist devrim; Türk ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin ve az sayıdaki sanayi burjuvazisinin, bunların üst kesimlerinin bir devrimidir. Devrimde ulusal karakterdeki orta burjuvazi önder değil, yedek güç olarak yer almıştır.

b) Devrimin önderleri daha anti-emperyalist savaş yılla rında el altından emperyalizmle işbirliğine girişmiştir.

c) Kemalist devrim işçilere, köylülere, bir toprak devrimi imkanına karşı gelişmiştir.

d) Kemalist hareketin sonunda sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal yapı, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyla yer değiştirmiştir.

e) kemalist iktidar ya da diktatörlük sözde demokratik, gerçekte ise faşist bir diktatörlüktür.

f) Politik cephede, hanedanlık çıkarlarıyla birleştirilmiş olan Meşrutiyet, yeni hakim sınıfların çıkarlarına en iyi cevap veren Cumhuriyetle yer değiştirmiştir.

g) Kurtuluş savaşını takip eden yıllarda Kemalizm, devrimin baş düşmanıdır.

İşte bu tezlerle Kaypakkaya, kemalizmin işbirlikçi sınıf hareketini açığa çıkardı ve ona devrimcilik yakıştıranları tepeden tırnağa eleştiri süzgecinden geçirdi. Yalnızca bu da değil, onu Kürt ulusuna uyguladığı ulusal baskıyı, akıl almaz dehşeti gözler önüne serdi. PDA saflarındaki Kemalizm hayranlığına güçlü darbeler indirdi.

Kaypakkaya'cı komünist tezlerle büyü bozulmuştu artık.

Elli yıllık kasvetli hava, yeni ve cesur tezlerle ay dınlanıyor, Kemalizmin gerçek yüzü, TKP/ML'nin çözümleriyle açığa çıkıyor, kitleler ve devrimci hareket gerçekleri yakalamada ilk kez tutarlı, yalın, apaçık realiteyle karşı karşıya kalıyordu.

Partimiz TKP/ML'nin bu tezleriyle, Türkiye devrimci ve komünist hareketinin önündeki en önemli bir engel, tepeden tırnağa hallaç pamuğu gibi savrulmuş oluyordu.

Kemalizmin sınıf karekterinin tahlili, Cumhuriyet tarihinin tutarlı bir değerlendirmesini de birlikte gündeme getirdi.

Cumhuriyet tarihinden bu yana var olagelen iktidar, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüdür. Faşizmi ülkemizde başından bu yana devlet şekli olarak var olmuştur. Şu ya da bu hükümetin işbaşına gelmesi devletin faşist niteliğini değiştirmez. Parlamentonun varlığı ya da yokluğu devletin faşist niteliğini değişürmez.

FAŞİZM

Türkiye gibi ülkelerde faşizm süreklidir. Parlamentonun muhafaza edilip, bu maskenin incir yaprağı görevi görmesi, ya da buna ihtiyaç duymayıp, askeri diktatörlük biçimi ile sahneye çıkılması işin özünü değiştirmez, faşizmin sürekliliğini etkilemez.

Ülkemizdeki egemen burjuvazi yani komprador burjuvazi zayıf ve güçsüzdür. Burjuvazinin bu zayıflığı ve güçsüzlüğü onu hep şiddet uygulamaya ve zor uygulamaya iter. ayrıca toprak ağalarının iktidara ortak olması, onların feodal dönemin sopa ve cebrini iktidara taşımalarının nedeni olur. Böylece ülkemizde iktidar başından beri sürekli bir faşist diktatörlük biçiminde yol alır.

Faşizmin sürekliliği ile devrimci durumun sürekliliği birbiriyle koşutluk halindedir. Bu durum, ülkemiz koşullarının tipik yanıdır. Devrimci durumu vareden koşullar, faşizmin de sürekliliğinin varoluş koşulları olarak siyasel süreçte yaşam hakkı bulur.

Ülkemizde faşizmin bir hükümet değişikliğiyle ortadan kalktığını savunan anlayış silsilesi, yarı-sömürge, yarı-feodal ekonomik-toplumsal statüyü çözümleme gücünden uzak bir düşünce bütünselliğidir. DP Hükümeti veya 61 anayasası ile faşizmin burjuva demokrasisiyle yer değiştirdiğini iddia eden görüş, Cumuhireyet tarihini ve bugünü karanlık odalarda tahlil eden görüştür.

Aynı şekilde, bugünkü DYP arı SHP koalisyonu ile oluşturulan Hükümet ile demokrasinin yerleşeceğini vaaz eden çevreler, faşizmin sınıfsal tahlilini çözümleme gücünü gösteremeyen, devletin yapısını kavrayamayan, öze değil söze bakan ve inanan, sınıfsal ve siyasal temeli değil, görünüşe aldanan ve düşüncelerinde, analizlerinde bir damla marksizm olmayan çevrelerdir.

Bilinmez mi ki, aslolan devlettir, onun yapısı ve niteliğidir. Hükümet yalnızca işin dekorudur. Devletin sınıfsal temelinin faşizm üzerinde yükseldiği yerde hükümetin, egemen çevrelerin siyasal temsilcisi hükümetin faşist olmaması olası mıdır?

Hükümet, kompradorların ve toprak ağaları sınıfının siyasal temsilcisidir. Devlette, bu sınıfların ortaklaşa diktatörlüğü olarak şekillendiğine göre; siyasal temsilciler temsil ettikleri sınıfların güzergahında yürümek zorundadırlar. Egemenler, bu temsilcilerden desteklerini çektikleri an, hükümet boşlukta kalır,boşlukta asılı duran bir avizeye benzer.

Kaldı ki, şu ya da bu hükümete demokratik payesi biçenler, yaşamın da kanıtladığı gibi, defalarca kafalarını parçaladılar. Zira faşizm, ülkemiz koşullarında salt basit bir hükümet etme şekli değildir, bir devlet biçimidir.

Bu demektir ki; ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının var olduğu ve yerini bir devrimci diktatörlükle, ya da çok daha anlaşılır bir deyişle, halkın aşağıdan gelen doğrudan zoruyla, yani demokratik halk diktatörlüğü ile değiştirmediği sürece faşizm de var olacaktır.

Dolayısıyla, ülkemizde anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelenin sınıfsal muhtevası aynı zemin üzerindedir; yani aynıdır. bu, asla unutulmamalıdır.

ULUSALSORUN

Belli bir süreden beri güncelleşip Türkiye'nin siyasal gündemini işgal eden ulusal soruna ve özel planda da Kürt ulusal sorununa en zengin, en kapsamlı doğru ilkeleri ilk kez herkesin sustuğu, yderin bir sessizliğe gömülü olduğu bir dönemde, yani bundan 20 yıl önce TKP/ML ortaya koydu. Kürt demenin bile cesaret istediği bir dönemde Kaypakkaya, tıpkı Kemalizim sorununda olduğu gibi bu sorunda da gerçekleri apaçık ve yalın bir şekilde dile getirdi.

ML'nin genel, vazgeçilmez temel ilkeleri, başka sorunlarda olduğu gibi ulusal sorunda da yaratıcı ve doğru bir tarzda Partimiz TKP/ML tarafından Türkiye gerçeğine uygulandı.

Bugünlerde Kürt sorununda meydanı kimseye bırakmayanlar ve hatta yer yer işi Kürt dalkavukluğu noktasına vardıran bazı çevrelerin Kaypakkaya'dan öğrenecekleri çok şey vardır.

Gerek ezen ulus-burjuva gerici ulusalcılığına ve gerekse de ezilen ulus-burjuva ulusalcılığına en etkili darbeleri indiren Kaypakkaya oldu.

Partimiz TKP/ML, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı şiarını kayıtsız, koşulsuz savunup, tanıyarak; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkını tam olarak destekliyordu. Ve bu ilkeyi 20 yıl önce önüne koymuştu.

Ülkemizde Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden halkın birleşik bir mücadele hattında, ortaklaşa örgütlerde yer alması gerektiği TKP/ML tarafından yıllarca önce saptandı.

Partimiz TKP/ML'nin Türkiye'deki ulusal soruna ilişkin 20 yıl öncesi tezleri özet olarak şöyledir:

Türkiye'de yalnız Türk ulusu değil, Kürt ulusu ve azınlık milliyetler de yaşamaktadır. ML'ler, Türk hakim sınıflarının Kürt milleti ve azınlık milliyetlere uyguladığı ulusal baskının en amansız ve en kararlı düşmanıdırlar. Ulusal imtiyazlara, dillerin üzerindeki baskıya, ulusal baskılara, ML'ler en önde mücadele ederler.

Türk burjuva ve toprak ağaları tarafından ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, yani isterse ayrılıp bağımsız bir devlet kurma hakkı, her dönemde kayıtsız, koşulsuz savunduğumuz, tanıdığımız ve des teklediğimiz bir haktır. Devlet kurma ayrıcalığı, yalnızca egemen ulus burjuvazisinin tekelinde değildir. ML'ler devlet kurma hakkı da dahil her türlü ayrıcalığa karşıdır. Nerede zora dayanan bağlar görürsek orada karşılarında Partimiz TKP/ML'yi bulakcaklardır.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, yani ayrılma özgürlüğü hakkı, bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile karıştırıl mamalıdır. Yani bundan, ulusal kaderi belirlemeyi amaç edinen her isteği, her özgül durumu kayıtsız, koşulsuz ML'lerin destekleyeceği sonucu çıkarılamaz, çıkarılmamalıdır. Ayrılma sorunu somut olarak ele alınmalıdır. Ve bu sorun ML'lerce, bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için proletaryanın sınıf mücadelesi nin menfaatleri açısından yargılanır. ne var ki, ML'ler tasvip etmedikleri bir ayarılığın karşısına asla zor çıkarmazlar, zor çıkaranlara karşı da amansız mücadele ederler.

ML'ler Kürt ulusunun milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini, milli harekетteki bu demokratik muhtevayı kesinlikle destekliyeceklerdir.

ML'ler, Kürt burjuva milliyetçiliğini güçlendirmeyi amaç edinen, Kürt burjuva milliyetçiliği lehine ayrıcalıklar sağlamaya çalışan milliyetçi hareketin bu yanını asla desteklemeyeceklerdir.

ML'ler, türdeş olmayan bir devletteki, çeşitli ulusal topluluktan işçi sınıfı ve diğer emekçileri, komprador pataron-ağa devletini yıkmayı amaç edinen bir yolda, demokratik halk devrimi yolunda birleşik örgütlerde örgütlendirilmesini ve kaynaştırılmasını savunurlar.

ML'lerin demokratik halk diktatörlüğü sisteminde ulusal soruna getirecekleri

çözüm şudur:

Bütün milletlerin ve dillerin tam hak eşitliği sağlanacak ve garanti edilecek, hiç bir zorunlu dil olmayacak. Halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar açılacak. ulusal azınlıkların hakları tam olarak güvence altına alınıp korunacak.

Her ulusun kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacak. iktisadi-kültürel ve başka esasları da dikkate alarak, ulus bazında saptanacak bölgeler için Bölgesel Özerklik, aynı bölgeler için tam demokratik özyönetim uygulanacak.

Bu kendi kendini yöneten özerk bölgelerin sınırları,bölgenin iktisadi-toplumsal koşulları, nufusun ulusal bileşimi vb. çerçevesinde bizzat mahalli nüfus tarafından saptanacakur.

Demokratik bir anayasayla da tüm bunlar güvenceye alınacakur.

Ulusal sorunda temel şiarımız; Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ulusların kendi kaderini tayin hakkı; bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklarının birleşmesi.

Görüleceği gibi ulusal sorunda söylenecek şey söylenmiş, bu noktada daha fazla bir şey söylemek gerekli değil.

Yirmi yıl önce ileri sürülen tezlerde Leninizmin ruhu, yaratıcılık. Söylenenlerde tam bir açıklık ve netlik.

Bugün için konuşmak gerekirse.

Olabildiğince ivme kazanan vei siyasal gündemi işgal eden Kürt ulusal sorunuyla karşı karşıyayız.

Şurası açık bir gerçek ki, yıllardır Kürt ulusu üzerinde acımasız bir ulusal baskı, vahşet ve sömürü uygulanmaktadır. Türk burjuva ve toprak ağalarının geçmişten bu yana Kürt ulusu üzerinde uyguladığı ulusal baskı ve katliamlar, günümüzde de ardı arkası kesilmeyen vahşetle sürüp gitmektedir. Böyle bir manzara karşısında kayıtsız kalmak bağışlanmaz bir suç, iğrenç bir şövenizmdir.

Bundan ötürüdür ki; TKP/ML, başta Kürt ulusu olmak üzere, diğer azınlıklara uygulanan baskının en kararlı, en amansız düşmanıdır. Ve TKP/ML, bu gerçeği yukarıda ortaya koyduğumuz 20 yıl önceki tezlerle de ilk ortaya koyma uzak görüşlülüğüne sahiptir. Bu gerçeğin üstü örtülemez.

Türkiye Kürdistanı'nda iğrenç katliamlara dönüşen Türk egemen sınıflarının zulmüne tavır almayan kişi veya kişiler demokrat dahi olamazlar. Kürt ulusal hareketinin tarihten gelen haklılığı öncelikle kabul edilmelidir. Fakat bu kabul edişin Kürt burjuva milliyetçiliği savunusu biçimine bürünmesine proleter öncü ortak olamaz. sınıf bilinçli proletarya, bu harekette ilerici olanı desteklemekle yetinir, daha öteye gitmez.

Bugün Kürt ulusal hareketi kendi ulusal istemeriyle ortaya çıkmışur. Bu istemlerde desteklenecek ve desteklenmeyecek yanlar var. Burjuvazinin kendi istemleriyle ortaya çıkması bizim bu istemleri koşulsuzca destekleyeceğimiz anlamına gelmez. Burjuvazinin istemleri olduğu gibi proletaryanın da kendi istemleri vardır; proletarya da bu istemlerle ortaya çıkar ve çıkmaktadır. Proletarya burjuvazinin kendi istemlerini koşula bağlı olarak ele alır; kendi sınıf menfaatlerine uygun düşenleri ve devrimi geliştirip güçlendirecek olanları destekler. Her kim ki bu koşula bağlılık ilkesini gözardı eder, bilinsin ki bu, yani bu koşulsuz destek, proletaryının, burjuvazinin siyasetine boyun eğişi ve kuyruğuna takılışı olacaktır.

Zira, burjuvazi için önemli olan, "ulus örgütlemek", "ulus yaratmak", kendi ulusunun gelişmesini sağlayarak; kendi istemlerini proletaryanın istemleri önüne geçirmektir.Proletarya için önemli olan ise, enternasyonal proletaryanın sınıf menfaatlerini korumak ve kendi sınıfının gelişmesini sağlamakur.

Eğer proletarya ezilen ulus milliyetçiliğinin demokratik özünü, yani "ilerici" yanını desteklerken, aşırı davranışlara girerse, bilinsin ki, bu noktadan sonra milliyetçiliği güçlendiren yola girmiştir. Dolayısıyla proletarya aşırı davranışlardan kaçınmak zorundadır.

Evet, bizler zora dayanan bağlar gördüğümüz an ayrılma hakkında direniriz; ancak sınıfsal soruna oranla ulusal sorunun ikincil derecede kaldığını da asla unutmayız.

Dolayısıyla, bizden gözü kapalı, kayıtsız-şartsız ulusal sorunu desteklememizi isteyenlere cevabımız hayır olacaktır.

Ne sınıf bakış açısı terk edilip, kızıl bayrak elden düşürülmelidir ve ne de Kürt ulusal burjuva hareketinin demokratik muhtevasını desteklememek gibi bir yolda yürünmelidir. Leninist hat budur.

Bu demektir ki; komünistler sorunlara salt Kürdistan penceresinden değil, genelde Türkiye penceresinden bakacaklar, ancak Kürt sorununu da gözardı etmeyeceklerdir. Bu demektir ki; "her şey Kürdistan için gerisinin canı cehenneme" vb. gibi bir güzergah değil, "her şey yeni demokratik Türkiye için" güzergahı kullanacağımız yegane güzergahtır.

Öyleyese siyasal sorunları salt Kürt sorunu açısından değil, Türkiye açısından formüle etmek Komünist Partisinin önündeki vazgeçilmez görevdir.

Devrimcilik adına ve hatta "komünizm" adına ortaya çıkan bazı çevrelerde "iz"lerin birbirine karıştığına tanık oluyoruz. Yer yer Kürt ulusal hareketinin "fetiş" hale getirildiğini görmemek ve bu noktada secdeye varan anlayışlara tanık olmamak mümkün değil. Evet, ezen ulus şövenizmi ve sosyal şövenizmle amansızca ve hararatle mücadele edilmelidir; ancak bu yapılırken, sınıf bakış açısı, Leninizm elden bırakılmamalıdır. Evet, Kürt ulusal hareketi desteklenmelidir, ancak gözü kapalı değil, yalnızca ilerici, devrimci olan ve demokratik muhteva taşıyan yanları desteklenmelidir. Ulusu güçlendirme adına ayrıcalık yaratma eğilimlerine alet olunmamalıdır. Evet, ulusal-devrimci hareket desteklenmelidir, ancak kızıl bayrak asla ulusal bayrakla yer değiştirmeden bu iş yapılmalıdır. Çünkü bir elde "kızıl"bir elde ulusal bayrak sallanmaz.

Dünya ölçeğinde milliyetçiliğin hortladığı, yaygınlaştığı bir evreden geçtik ve geçiyoruz. Mevcut durum milliyetçiliğe önemli avantajlar sağlıyor. Milliyetçiliğin ayağa doğrulmasının koşulları özgün aşamada oldukça elverişli. Ortam milliyetçiliğin değirmenine su taşıyor.

Uluslararası durum, ülkemizdeki Kürt ulusal sorununun güncelleşmesine ve ulusal-devrimci hareketin gelişmesine elve rişlidir. Öte yandan son Körfez savaşıyla ve bu savaşın sonunda Irak Kürdistanı'na Saddam'ın uyguladığı vahşet, toplu kıyım, Türkiye ve İran Kürdistanı'na doğru Kürt halkının toplu kaçışı, bazı emperyalist devletlerin Kürt sorununu kendi çıkarları doğrultusunda kullanma isteği, Kürt sorununu her zamankinden daha çok dünya kamuoyunun gündemine soktu. Bu da Kürt ulusal hareketinin lehine bir durum yarattı.

Tüm bunlara egemen Türk devletinin zulüm ve barbarlığı eklenince Kürt ulusal sorununun siyasal gündeme girerek önemli bir yer tutmasına yardımcı oldu.

İşin bir diğer yanı ve en önemlisi ise, PKK önderliğinde yükselen ulusal nitelikli gerilla savaşının sürekliliğini koruyan bir hatta, Türk devletine darbe üstüne darbe vurması, Türkiye Kürdistanı'nda yığınların ulusal mücadeleye katılımının ve desteğinin sağlanması, Kürt ulusal sorununun Türkiye'nin siyasal gündeminde önemli bir yere oturmasını beraberinde getirdi.

İşte tüm bu gelişmeler ve ulusal hareketteki ilerleme kimi çevreleri şaşkına çevirdi, belirsizliğe ve pusulayı şaşırmaya itti. Böylece, yine aynı çevrelerde yer yer devrimci bayrağın yanında ulusal bayrak da aynı elde sallanır oldu.

Böyle olunca, pusula şaşırılmış, sınıfsal zemin unutulmuş, Kürt ulusal devrimci hareketinin dümen suna girilerek veya onun kuyruğuna takılınarak yıllardır sürdürülegelen gelenek aşınmaya başlamışur. Aşınma öylesine bir noktaya vardırılmış ki, ulusal yöne "özel bir vurgu" artık moda olmuş ve yer yer devrimin özel gelişme raylarına oturtulmuştur.

Partimiz TKP/ML, enternasyonal proletaryanın sınıf çıkarları güzergahında ML-MZD bilimi ışığında sebatla tutunakcak, asla devrimin özel-ulusal gelişme yolu-

na girmeyecektir.

Tek marksist tutum budur. Özgün koşullar vs. adına bu güzergah karartılamaz, sınıfsal olan ulusal olana tabi kılınamaz, onun çıkarları uğruna heba edilemez. Partimiz, Türk, Kürt, Ermeni, Laz, Çerkez, Arap vb. ulusal ve azınlıklardan proletaryanın, birleşik Türkiye proletaryasının savaşım birliğini temel alır ve bunları temsil eder. Her hangi bir ulusun proletaryası, ya da her hangi bir ulusun ezilen-sömrülen yığınları "kendi" burjuvazisiyle siyasal birliği,birleşik Türkiye proletaryasının birliğinden üstün tutarsa, bilinsin ki; kendi öz çıkarlarına, demokratik halk devriminin çıkarlarına karşıt güzergahta yol alıyor demektir.

Komprador patronağa devleti nin demokratik devrimle yerle bir edilmesi ulusal programımızın çıktığı zemin, devrim tezi ise ulusal programın çıkuğı düzlemdir.

Kürt burjuva ulusal hareketine esas olarak önderlik eden PKK'ya gelence;

PKK'da burjuva-milliyetçilikle, sosyalist söylem içiçe geçmiştir. Söylemdeki sosyalistlik öze dönük değildir. Gerçek bunun tersidir. Lafzındaki sosyalistlik, yer yer burjuva milliyetçiliği dekoru haline getirilmiştir. PKK, söylemde bu pelerine gereksinim duymuştur.

Sözde sosyalist, özde ise burjuva milliyetçidir PKK. Onun sınıfsal zemini budur. görüşlerinin her iki öğeyi iç içe barındırması ya da her iki öğenin harmanlanışıyla şekillenişi bir şeyi ifade etmez.

PKK önderliğinde gelişen hareketse ulusal-devrimci niteliktedir.

PKK, uzlaşmaya yatkın bir yapılanmadır. Burjuva milliyetçi yapılanmalarda, uzlaşma ile direnme, şiddetle barış kolkoladır. Bu çerçevede bir örgüt olan PKK'nın ulusal-devrimciliği, kararsızlığı, yalpalanmayı, uzlaşmayı daima içinde barındırır.

Bu demektir ki; bu hareketin özgün aşamadaki ulusal nitelikli devrimciliği ve ilericiliği kararlı gözükmemekte, her an zıttına dönüşebilme öğelerini bağrında taşımaktadır. Bugüne gelene kadar silahlı mücadeleyle işe soyunan bu hareket, gelecekte işe tersinden soyunabilir. Özellikle silahlı mücadeleyle belli bir pazarlık gücüne ulaştıktan sonra işe tersten soyunması her ulusal hareketin genel seyir çizgisidir.

PKK önderliğinde gelişen bu ulusal-devrimci hareket;

a) Dostluk çizgisinde seyrettiği,

b) Bizim proletarya ve ezilen yığınları örgütleme, eğitme, bilgilendirme çalışmalarımıza engel çıkarmadığı,

c) Sözde değil, gerçekten ulusal devrimci çizgide kaldığı,

d) Emperyalist reformizmin dümen suyuna girmediği sürece, ona yaklaşımımız dostluk seyri izleyecek ve öncü tarafından desteklenecektir.

Partimiz TKP/ML, özel ulusal gelişme yolunu, "ulus örgütleme", "ulus yaratma" yolunu Leninizmin açık, anlaşılır bir terki olarak görmekte ve ulusal sorunda seksiyon örgütlenmesi tezini ise "soyalizm cilalı inceltilmiş milliyetçilik" olarak değerlendirmektedir. (Bkz. 4. Konferans'ın seksiyonla ilgili genişletilmiş siyası raporu. Komünist, Sayı: 23)

TKP/ML'nin ÖRGÜTSEL DÜZLEMİ

Partimiz TKP/ML'nin örgütsel hattı, ML-MZD bilimi ile donanmıştır. Doğru bir siyasal çizgi ancak doğru bir örgütsel politikayla gerçeklik haline gelebilir. Örgütlenmede parti örgütlenmesi temel; diğer tüm örgütlenmeler talidir. Diğer örgütlenmeler içinde de silahlı mücadele örgütlenmeleri temeldir.

Burada önemle kavranması gereken, parti örgütlenmesini temel almayan anlayışların Marksizm dışı anlayışlar olduğunu saptamaktır. Yalnızca cephe ve de yalnızca ordu vb. ile yola çıkan orta yolcu siyasetlerin Leninist güzergahta olmadıklarını belirtmek gereklidir. Partisiz ordu, partisiz cephe başsız gövde, başsız ayak gibidir. Ordu ve cephe ML siyasal hatta ancak ML bir partiyle canlı, yaşayan, hareketli bir gerçek haline gelebilir.

TKP/ML bu özlü gerçeğin bilincinde olarak daha kurulduğu Nisan 1972 de, Parti önderliğinde, ordu ve cephe anlayışında ısrarlı olmuştur. TKP/ML, baş ka şeylerin yanında bu yanıyla da küçük-burjuva örgütlerden ayrı müstesna bir yere sahiptir.

Parti örgütlenmesini temel alan partimiz, bu örgütlenmenin dışında ordu örgütlenmesini tüm diğer yan örgütlenmeleri içinde esas sahiptir.

Parti örgütlenmesini temel alan partimiz, bu örgütlenmenin dışında ordu örgütlenmesini tüm diğer yan örgütlenmeleri içinde esas almaktadır. Bu noktanın da altı çizilmelidir. Yarı-sömürge, yarı-feodal nitelikli bir ülkedeki ML bir parti ancak savaşçı bir parti olabilir. Silahlı mücadele biçimlerinin tüm stratejik süreç boyunca temel olduğu böyle bir ülkede varlaşan bir KP, pek doğaldır ki, uzun bir legal dönemle yola koyulan, barışçıllığı uzun bir dönem boyunca temel alan kapitalist ülke KP'lerinden farklı bir zeminde yol almaktadır. Ve dolayısıyla, TKP/ML, savaşçı bir parti niteliği ile ortaya çıkmıştır. Bunun gerek 20 yıl önce olduğu gibi bugün de üzerinde yükseldiğimiz örgütsel düzlem olarak bir gerçekliktir.

Partimiz TKP/ML, kurulduğundan bu yana demokratik-merkeziyetçilik ilkesini kendisine daima rehber almış. Özgürlükle disiplini, demokrasi ile merkeziyetçiliğiin bir bütün iki karşıt yanı olarak daima içiçe görmüş ve bu hattan asla sapmamıştır. Bu karşıtlığın bir yanını görüp, diğer yanını gözardı eden anlayışlara pirim vermemiş, dolayısıyla ne aşırı sekter ve ne de aşırı burjuva-liberaal davranmıştır.

Partimiz TKP/ML, 20. kuruluş yıldönümünü adımlarken, örgütsel düzlemden, bir kaç 5 yıllık deneyimi ışığında örgütsel inşaa ve sağlamlaşmada ML-MZD bilimi ile daha çok donanmış olarak bugünlere varmış bulunuyor. Bugün bulunduğumuz seviyeden daha geri gitmek değil, daha da ileri gitmek, her geçen gün gelişerek yolumuza devam etmek ve yenilenmek amacımızdır. Bu anlamda, siyasal hattımızdan olduğu gibi örgütsel hattımızda da ML-MZD'de direnmek oldukça önemli ve vazgeçilmezdir.

TKP/ML'nin İDEOLOJİK HATTI

Siyasal ve örgütsel düzlemin kendisine rehber alacağı bir ideolojik hat ile siyasetin gıdasını aldığı ideolojik bir kaynak olmalıdır. Partimizin kaynağı Marksizm-Leininizm ve Mao Zedung Düşüncesidir. işçi sınıfı ve ezilen kesimin yürüdüğü yolu aydınlatan tek fener budur.Bu hatta tutunmayan her yapılanma yaşamın kenarında kalır.

Bu böyle olmakla birlikte, bu bağlamda bir noktanın altını özellikle çizmek zorunludur. Bu altı çizilmesi gereken yer ***Mao Zedung Düşüncesi***'dir.

TKP/ML'yi diğer devrimci yapılanmalardan ayıran en önemli ve en belirgin ayrışım noktası hiç kuşkusuz ki, MZD'dir. Bu düşünceye dayanmadan, bununla donanmadan günümüzü tahlil etmek mümkün değildir. Yalnızca Marksizm-Leninizmi benimsemek, yalnızca Marks, engels, Lenin ve Stalin'in teorilerini temel almak yetmez; bu kabul edişin, MZD'ni kabul ediş ve onu temel alışla bir üst düzeye ulaştırılması zorunludur.

Mao Zedung Düşüncesinin anlam ve önemi nedir?

Toplumsal yaşamın odağı sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesi de durağan, ölü, statik, donmuş bir şey değil, tam

tersidir. Süregiden sınıf mücadelesi, mücadelenin yeni sorunlarını devrimci ve komünistlerin önüne koyacaktır. Marksizm-Leninizm biliminin Mao öncesi karşılaştığı sınıf mücadelesinin sorunlarıyla, felsefenin sorunlarıyla, bilimsel sosyalizmin sorunlarıyla, Mao döneminin sorunları ne aynı düzeydedir ve ne de bütünüyle aynıdır. Yaşam yeni sorunlar, yeni çelişkiler, yeni olgularla yüklü olarak sürüp gitmektedir.

İşte Mao Zedung Düşüncesi, yaşadığımız emperyalizm ve proleter devrimleri sürecinin özgün aşamasında, özgün ve yeni olanıdır. MZD, ML'in günümüzde ulaştığı düzeyin adıdır. Mao'nun marksizmin mazisine kattığı, yeni, canlı, özgün ve özel olanı niteler.

Marksizmin üç temel bileşeninde Mao'nun ML'e yapığı katkıları gözardı ederek, günümüzde bilimin karşı karşıya kaldığı sorunları doğru temelde çözmek mümkün değildir.

Başka şeylerin yanında Mao'nun, özellikle, sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesi sorununda Marksizme yaptığı katkılar olmadan sosyalizmin problemlerini çözmek, ya da kavramak olası değildir. Eğer kuzeyden esen Gorbaçov rüzgarı ve onun pratikteki sonuçlarını kavrayabiliyorsak ve eğer Sovyetler Birliği ve diğer eski sosyalist ülkelerdeki geri dönüşleri açıklayıp yorumlayabiliyor ve kavrayabiliyorsak, bu esas olarak Mao'nun sosyalizm noktasında bize verdiği anahtar sayesindedir.

Proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesienin asla sona ermediğini ve ermeyeceğini, sosyalizmin mi kapitalizmin mi kazanacağı sorununun henüz karara bağlanamadığını ve bağlanamayacağını söyleyen, yine Mao'dur. Bu sorunu bilimsel bir açıklığa kavuşturarak, sosyalizmde yeni burjuvazinin geri dönüşünün temeli olduğunu ve kapitalist yolun parti ve devlet aygıtı içinde ve hem de önemli mevzilerde mevzilendiğini çözümleyen, yine Mao'dur. Kapitalist yolun yolcularının bizzat KP'nin göbeğinde olduğunu söyleyen, yine Mao'dur. Devrim yapıyorsunuz burjuvazinin nerede olduğunu bilmiyorsunuz, diyen yine Mao'dur.Büyük Proleter Kültür Devrimi döneminde Mao'nun işçilere söylediği bu önemli sözünün derin anlamı ve özü iyi kavranmalıdır.

Mao biliyordu ki; yeni burjuvazinin KP içinde temel dayanakları vardır. Bunlar gözlüklü "komünistlerdir". Bunlar, eski otorite sahipleri, eski kıdemli komünistlerdir.

SBKP içinde ve SB'de Kuruşçev, Brejnev vb.gibi revizyonist güruhun gerçek yüzlerini ancak MZD sayesinde görebilir ve kavrayabiliriz.

Mao öncesi Marksist teori tüm bu sorunları çözümleyemezdi. Zira o dönem yaşanmış böylesine bir deneyim yoktu. Sınıf mücadelesi bu noktaya henüz ulaşmamışu.

İşte sosyalizm altında süregelen sınıf mücadelesi, Sovyet tecrübesi vb.ni bilimsel bir süzgeçten geçiren Mao, sosyalizmin bu güncel sorunlarını çözerek yeni ve özgün olanı, yeni ve canlı olanı tüm açıklığıyla ortaya koydu.

Yukarıda kısaca ortaya koyduğumuz görüşlerden de anlaşılacağı gibi, Mao, gerek sosyalizmin ortaya çıkan yeni sorunlarında, gerek Marksist felsefe ve ekonomi-politik alanında ML'e yaptığı yeni ve önemli katkılarla, ML'i ML-MZD noktasına, günü müzde ulaşılması gereken en üst aşamaya ulaştırmıştır.

Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi, yaşadığımız evrede dünya işçi sınıfının ve emekçi yığınların ideolojik gıdasını aldığı tek kaynaktır. Hocacılığın kuzeyden esen Prestroika ve Glastnost'la "nitel" bir görünüme bürünen Gorbaçov rüzgarı karşısında darmadağın olmasından sonra, ML-MZD'nin önemi çok daha anlaşılır olsa gerektir.

İşte kuzeyden esen bu sağ rüzgar çok kısa sürede dünya ölçeğinde dünya proletaryası ve ezilen halklar üzerinde olumsuz etkisini gösterdi, ciddi sayılabilecek etkiler yarattı. Sovyetler Birliği klasik kapitalizme tümüyle teslim oldu. Doğu Avrupa ani ve "köklü" değişikliklerle alt-üst oluş yaşadı. Bu koşullar alunda dünyada sağcılık iyice ivme kazandı. Her yerde milliyetçilik hortladı. Revizyonizmin iflası ve yenilgisi kitlelere sosyalizmin "yenilgisi" olarak sunulmaya çalışıldı.

Bunu fırsat bilen dünya gericiliği yığınları yolundan saptırmak ve döndürmek için her yerde, burjuva basınında sekiz sütüna manşet olarak "sosyalizmin öldüğü" şiarları, yüksek perdeden haykırılarak karşı-devrimci anti-propagandaya ağırlık verilir. "Devrimlerin sonu", "proletaryanın tarihsel misyonu bitti" vb.özlerden geçilmez olur ortalık.

Özellikle 80'li yılların ikinci yarısından sonra düşüncelerde çok ciddi tahribatlar yaratıldı. Anti-Stalinci cephede bir genişleme oldu, Stalin nezdinde sosyalizme saldırıldı. Böylelce devrimci dalgada belli bir gerileme yaratıldı. Döneklik, ihanet, çözülüş kokuları ortalığı sardı. Sanki her şey tersine dönmüştü. Sağ rüzgar giderek güç kazandı. Gerçek şudur ki, sosyalizm ve devrim eski çekiciliğinde değil. Yığınları eskisi kadar büyüleyemiyor. Bunda şaşılacak bir şey yok. Devrim dalgası dünyada genelde bir gerileme içerisinde. Ancak bu durumun göreli olduğunu kavramak oldukça önemlidir. Tüm bunlara rağmen, dünya halklarının ve proletaryasının sesi susmuyor, dünyanın bazı bölglelerinde ve ülkelerinde yankılanıyor. Çünkü devrim ve sosyalizm bir gereklilik ve hala bir ihtiyaçtır.

Evet, yaşadığımız bunca olaydan ve yaratılan bunca tahribattan sonra, Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi, yaşadığımız evrede dünya işçi sınıfı ve emekçi yığınların hala yol gösterici ve yolunu aydınlatan bir fener olmaya devam ediyor.

Partimiz TKP/ML, ML-MZD temelindeki ideolojik hattında kararlılıkla ve cesaretle ilerlemeye devam edecek, tüm bu saldırılara ve ideolojik tahribatlara karşı yılmadan mücadelesini kesintisiz bir şekilde sürdürecektir.

DEVRİM VE SOSYALİZM GEREKLİLİKTİR

Devrimlerin sonu mu?

Proletaryanın tarihsel rolü bitti mi?

Sosyalizm öldü mü?

Bunlar yalnızca burjuva-kapitalist dünyanın, bu dünyanın kurtları, köpekleri, domuzları emperyalistlerin ve tüm dünya gericiliğinin çığırtkanlıklarıdır.

Her şeye karşın, ne devrimlerin sonu geldi, ne proletaryanın devrimdeki öncü rolü bitti ve ne de sosyalizm bir gereksinim olmaktan çıktı.

Tüm kaos ve keşmekeş ortasında, tüm güçlü antisosyalist propagandaya karşın dünyamızın dinamik çelişmeleri dimdik ayaktadır.

Emperyalizmin bağrında gedikler açan emperyalizm-ezilen dünya halkları arasındaki çelişme yok sayılabilir mi? Dünyanın en büyük emperyalist devletleri ve onların liderleri arasındaki "uzlaşma", "anlaşma" ve "barış" görüşmeleri bu çelişmeyi ortadan kaldırabilir mi? Halklar üzerinde emperyalist sömürü ve baskı kalkmadığı (ki bu ancak devrimle kalkabilir), emperyalizmin kendisi yok edilmediği sürece bu çelişme yok sayılabilir mi?

Yapılan tüm çığırtkanlıklara rağmen burjuvazi-proletarya çelişmesinin üstü örtülebilir mi?

Bugün bu çelişme eski dönemlere göre geride seyrediyor ve kapitalist ülkelerin çoğunda proletarya uzun kış uykusunda uyuyor olabilir. Gelecekte de bunun böyle sürüp gideceği ve sükünetin hep devam edeceği söylenebilir mi? Dünyayı statik, donuk, katı, ölü vb. varsayabilir miyiz? Deniz hep dalgalı olmaz, bazen çarşaf gibi dümdüz, bazen azgın dalgalarla iç içe olur. Sınıf mücadelesi hep yükselen bir çizgide heybetli atılımlarla yol almaz, bazen, tıpkı bugünkü gibi alçalan bir çizgide seyreder.

Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmeler, dalaşma ve hırlaşmalar son bulmadı, bulamaz da. Bu, nesnel bir gerçektir, somut bir olgudur. Bu belli başlı çelişmeyi ortadan kaldırabilirler mi?

Evet bugün emperyalistler arasındaki çelişmelerde "işbirliği" öne çıkmış gözüküyor. Ama nerede ve ne zaman, emperyalistler arası ilişkilerin hep işbirliği yoluyla çözüldüğü görülmüştür.Bu durumlar geçicidir. Nitekim

"yeni dünya düzeni", düzensizliğin düzeni olarak varlaşmaktan kurtulamayacaktır. İşbirliği yerini adım adım dalaşa bırakmaya başladı bile. Aslında derinden derine hep dalaş vardır.Ama bazen bu işbirliği vb. maskelenir. Bu maske de uzun süre varlığını koruyamaz.

Çağımız değişmedi. Hala emperyalizm ve proleter devrimleri çağındayız. Hala dünyanın üç başlıca çelişmesi nesnel gerçek olarak varolmaya devam etmektedir. Çağa damgasını basan bileşenlerin bir ucunu oluşturan proletarya hareketinde göreli büzülme, aşağılara çekilme ve daralma görüldü. Bu uzun sürer mi? Bunu yalnızca sınıf mücadelesinin koşulları belirleyecektir.

Fakat tüm gerilemeler ortasında dünyanın sömürge ve yarı-sömürge ülkelerinde emperyalistleri ve uşağı gericileri sarsan devrimci mücadeleler, köylü gerilla savaşları, başkaldırılar sürüp gidiyor. Peru'da halk savaşı ML-MZD bilimi ışığında gericilere darbe üstüne darbe vuruyor. Asya, Afrika ve Latin Amerikanın diğer ülkelerinde anti-emperyalist savaşımlar, gericiliğe yönelen savaşlar tüm bu gerilemeler ortasında az şey midir?

Devrimler son bulmadı, sosyalizm ölmedi. Proletarya hala sonuna dek en devrimci sınıf olarak tarihsel ve siyasal rolünü oynamakta gecikmeyecektir.

Kapitalist-emperyalizmin zulüm ve sömürü düzeni sınıfın titanlarınca er ya da geç yerle bir edilecektir. Emeğin köleleştirilmesi üzerine kuru lu kapitalist düzenler her zaman olduğu gibi bugün de halkların ihtiyaçlarının yanında değil, karşısındadır.

Kapitalizmi çözüm olarak lanse edenler bilmelidir ki; kapitalizm çözüm değildir ve asla sosyalizmin alternatifi olamaz. Yıkılan, çöken modern-revizyonizm gibi kapitalizmin de çözüm olmadığını özellikle bu ülke halkları anlamakta gecikmeyeceklerdir.

Kapitalizm de kendi iç çelişkileri yüzünden yıkılmaktan kurtulamayacak, o yıkıntılar altında kalıp ezilecektir.

Emeğin egemenliğine dayalı sosyalizm bugün her zamankinden daha çok ihtiyaçtır.Proletarya ve emekçiler katının çıkarı sosyalizmdedir. Özellikle revizyonizmin klasik kapitalizme evrilmesiyle birlikte kapitalizm ne kadar cilalanırsa cilalansın kapitalizmin bencilliği, "ben"liği, insan ve doğa kirleten yüzü, zengini zengin, fakiri daha çok fakirleştiren gerçek niteliği asla gizlenemez. İnsanın mutluluğunu sağlayan güzergah kapitalist güzergah olamaz. Zayıfı güçlüye ezdiren, kediyi aslana boğduran serbest piyasa mekanizmasıyla kapitalizm asla çare olamaz.

Umudun, mutluluğun yoludur sosyalizm. İnsanlığın kurtuluşu ve çıkarları sosyalizmdedir.

Evet, sosyalizm bir ihtiyaçtır, dolayısıyla zorunlu bir gerekliliktir. Buna giden yol ise ML-MZD güzergahıdır. ML-MZD halklar için herzamankinden çok daha fazla gereksinimdir. Bu bilime tutunduğumuz, kavradığımız ve dünyayı değiştirmek için bunu rehber aldığımız an sosyalizmi yakalamamak için hiç bir neden kalmaz.

Öyleyse, ML-MZD'ne bağlı dünyanın tüm güçleri, titanları ve bağlaşığı komşuları haydi görev başına!...

Emeğin egemenliğine dayalı sosyalizm bugün her zamankinden daha çok ihtiyaçtır.Proletarya ve emekçiler katının çıkarı sosyalizmdedir. Özellikle revizyonizmin klasik kapitalizme evrilmesiyle birlikte kapitalizm ne kadar cilalanırsa cilalansın kapitalizmin bencilliği, "ben"liği, insan ve doğa kirleten yüzü, zengini zengin, fakiri daha çok fakirleştiren gerçek niteliği asla gizlenemez. İnsanın mutluluğunu sağlayan güzergah kapitalist güzergah olamaz. Zayıfı güçlüye ezdiren, kediyi aslana boğduran serbest piyasa mekanizmasıyla kapitalizm asla çare olamaz.

Umudun, mutluluğun yoludur sosyalizm. İnsanlığın kurtuluşu ve çıkarları sosyalizmdedir.

PARTİMİZ TKP/ML NELERE MUKTEDİRDİR?

Partimiz TKP/ML'nin 20. kuruluş yılına girdiğimiz bir sırada, Partimizin en güç dönemlerini aşarak yeni bir mecraya girdiğini açıklıkla belirtmeliyiz. Bu mecrada Partimiz, 4. Konferansımızın verdiği yeni bir ruh, yeni bir anlayışla hareket edecek ve sorunların üzerine cesaretle yürüyecekür.Sürekliliğini sağlayan, istikrarlı bir önderliğimiz, işçi, köylü, öğrenci ve memur kesimi arkasında yaratmaya çalıştığımız sağlıklı örgütlülüğümüz, silahlı mücadele için özgün aşamanın bize yüklediği görevleri yerine getirmede yeterli temel, şu anki parti gerçeğimizdir.

Bu parti gerçeğimiz,i çinden geçtiğimiz bu mecra, kendisini somut pratikle adım adım ortaya koyacaktır. Partimizin gözü, kulağı asidir silahlı mücadele. Her şeyden önce parti önderliğimiz başta olmak üzere tüm partimiz, bu sorunun bilincine varmış olarak işe koyulmuşlardır. Bunun meyveleri yakın geleceğin gerçeği olarak yankılanacaktır.

Savaşçı bir parti olarak TKP/ML, savaşçılığını var gücüyle tanıtlayacaktır. Bu savaşım bölük pörçük değil, sürekliliğini arz eden bir çizgide yaşam bulacaktır. Partimiz bilmektedir ki; Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşı, süreklileşüği, sistemleştiği ve bu seyiri izlemeye başladığı zaman dayatıcılığını ortaya koyacaktır. köylü kitlelerinin partimize ve ordumuz TİKKO'ya gerçek ve sürekli desteği böyle bir çizgiyi tutturmamıza bağlıdır. Parti niz bilmektedir ki; eylemsizlik gerillanın yıkımıdır. Savunma psikozu gerillayı ölüme, saldırı psikozu gerillayı atağa, aulıma, şevklenmeye ve kendine güvene iter.

Şunu ifade etmeliyiz ki; partimiz TKP/ML, Demokratik Halk Devrimini Halk Savaşı yoluyla zaferle taçlandırmaya and içmiştir, buna muktedirdir. Ülkemiz toplumunun baş çelişkisi feodal sistemle halk yığınları arasındaki çelişmeyi silahların eleştirel gücüyle, halkın aşağıdan gelen doğrudan zor lamasıyla çözmeye ka rarlıdır. elbette ki devrim, tek başına partimizin gücüyle değil, partimiz önderliğinde işçi sınıfı ve sınıf bağlaşıklarının kararlı mücadelesiyle zaferle taçlanacakur.

Yirminci kuruluş yılına girdiğimiz bir dönemde partimiz TKP/ML, bu yirmi yıllık deneyiminden çıkardığı derslerle, hatalarının sonuçlarından öğrenerek daha kararlı, daha sağlam, daha bilinçli ve daha üretken bir zemin üzerinde bulunmaktadır. Mücadeleyi, savaşı doruklara tırmandırmaya her zamankinden çok daha fazla ihtiyaç var.

Partimiz TKP/ML, KSİ'lar için Gerilla Savaşı merkezi görevini başarıyla sürdürmeye ve yerine getirmeye muktedir olacak güçtedir. ML-MZD bilimi rehberliğindeki partimiz, dertimde ısrarlıdır, dağların doruklarında isyan ateşleri yakmaya ısrarlıdır, gerilla savaşında ısrarlıdır.

*** 20. Yılında Şan Olsun Partimiz TKP/ML'ye, Ordumuz TİKKO'ya!**

*** Gençlik Örgütümüz TMLGB'ye!**

*** Şan Olsun Partimizin Kurucu Önderi İbrahim Kaypakkaya Yoldaşa!**

*** Yaşasın Halk Savaşı!**

*** Yaşasın Partimiz TKP/ML!**

Nisan/ 1992

TKP/ML -MK

(Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komitesi)

TKP/ML

20. YILI

PROĞRAM

* FIRAT BAŞKALE
* SELDA
* SADIK GÜRBÜZ
* ARAM
* ALİ ASKER
* CAN YOKSUL
* AKKAYALAR İKİLİSİ

* PARTİZAN KOROSU
* PANDOMİM
* FİLM (Kamptaki ve Dağdaki TİKKO Gerillalarından görüntüler)

ENTERNASYONAL GRUPLAR

*FİLİSTİN MÜZİK GRUBU
*PERU MÜZİK GRUBU
*ŞİLİ MÜZİK GRUBU
*ALMAN MÜZİK GRUBU

YER: KÖLN - SPORT - HALLE

TARİH: 9 MAYIS 1992

SAAT: 16.00